

I.	* Utviklingen i verden	s. 3
	* Klassekampen i Norge	s. 6

II. GJENNOMFØRINGA AV LANGTIDSPLANEN

* Helheten i planen	s. 6
* Arbeidet med Klassekampen	s. 9
* Verving	s.13
* Kampen mot borgerskapets offensiv	s.15
* Arbeidet med å styrke kvinnekampen	s.21
* Internasjonalt arbeid	s.24
* Arbeidet med å styrke partiet kvalitativt	s.25
1) Utviklinga av partilaga	
2) Oppbygginga av partiskolen	
3) Partiøkonomien	
4) Krigsfaren og folkekrig	
5) Sikkerhetsarbeidet	
* Om valgarbeid og Rød Valgallianse	s.36
* Arbeidet med nærradioer	s.39
* Ungdomspolitisk arbeid	s.39
* Kulturarbeidet	s.40
* Økologikampen	s.41
* Jordbrukspolitisk arbeid	s.41
* Homopolitisk arbeid	s.42

III. VIKTIGE MOTSIGELSER RUNDT PARTIETS

KURS FRAMOVER	s.43
---------------------	------

IV. ALTERNATIVT FORSLAG TIL KAP.III - fra JAO	s.49
---	------

V. BEHANDLINGA I PARTIET	s.54
--------------------------------	------

1. Hovedspørsmål	
2. Underspørsmål	
3. Besvarelse	
4. Kommentarer	
5. Vedlegg	
6. Bilag	
7. Referanser	
8. Oppsummering	
9. Avsluttende	
10. Signatur	
11. Dato	
12. Side	
13. Totalt	
14. Antall	
15. Prosent	
16. Gjennomsnitt	
17. Standardavvik	
18. Korrelasjon	
19. Regressjonslinje	
20. Konfidensintervall	
21. Hypotesetesting	
22. Signifikansnivå	
23. P-verdi	
24. Teststatistikk	
25. Kritiskverdi	
26. Akseptert	
27. Forkastet	
28. Type I-feil	
29. Type II-feil	
30. Kraft	
31. Effektstørrelse	
32. Effekt	
33. Varians	
34. Standarddeviasjon	
35. Standardfeil	
36. Estimert	
37. Predikert	
38. Residual	
39. Total	
40. Regressjon	
41. Korrelasjonskoeffisient	
42. R-kvadrat	
43. F-statistikk	
44. t-statistikk	
45. z-statistikk	
46. Chi-kvadrat	
47. Fisher	
48. McNemar	
49. Mantel-Haenszel	
50. Logistisk regresjon	
51. Probit	
52. Poisson	
53. Negativ binomial	
54. Geometrisk	
55. Hypergeometrisk	
56. Binomial	
57. Normal	
58. Lognormal	
59. Eksponential	
60. Weibull	
61. Gamma	
62. Beta	
63. F	
64. t	
65. z	
66. Chi	
67. Fisher	
68. McNemar	
69. Mantel-Haenszel	
70. Logistisk	
71. Probit	
72. Poisson	
73. Negativ binomial	
74. Geometrisk	
75. Hypergeometrisk	
76. Binomial	
77. Normal	
78. Lognormal	
79. Eksponential	
80. Weibull	
81. Gamma	
82. Beta	
83. F	
84. t	
85. z	
86. Chi	
87. Fisher	
88. McNemar	
89. Mantel-Haenszel	
90. Logistisk	
91. Probit	
92. Poisson	
93. Negativ binomial	
94. Geometrisk	
95. Hypergeometrisk	
96. Binomial	
97. Normal	
98. Lognormal	
99. Eksponential	
100. Weibull	

Forord

Dette er SKs beretning for landsmøteperioden 1985-88. Fordi beretninga kommer nå,dekker den ikke året 1988. Arbeidet i 1988 vil bli behandla i beretningsforedraget på landsmøtet, og deretter trykt i TF.

Beretninga er SK sitt regnskap overfor partiet og landsmøtet for det arbeidet som er gjort. Beretninga skal derfor ikke vedtas av landsmøtet, og kan heller ikke endres av landsmøtet. Derimot skal landsmøtet fatte vedtak om beretninga, som uttrykker landsmøtets syn på de vurderingene som gjøres i beretninga. Slik sier landsmøtet meninga si om hvordan SK har skjønna arbeidet med å lede partiet i perioden

Strukturen i beretninga følger planen for landsmøteperioden, og tar utgangspunkt i de oppgavene som ble definert som de viktigste . Beretninga oppsummerer og vurderer det arbeidet som er gjort med disse oppgavene. I tillegg har beretninga et siste kapittel med tittelen "viktige motsigelser rundt partiets kurs framover". Dette kapitlet uttrykker SKs syn på noen sentrale saker der det er diskusjon og ulike meninger i partiet. I tillegg inneholder kapitlet et mindretallsinnlegg, som står for et annet syn.

Oslo ,januar 1988
SKAU

I.

UTVIKLINGEN I VERDEN

Vilkåra for en storkrig har økt betydelig i løpet av de siste par tiår, og er fortsatt i høy grad tilstede. Men, dette er ikke det samme som at storkrigen er **uunngåelig**. Krig er en unngåelig følge av imperialismen. Men, en verdenskrig mellom de to sterkeste maktene er ikke en nødvendighet.

Denne forståelsen tok AKP hensyn til under forarbeidet til landsmøtet i 1984, og vedtok noen endringer i det Militærpolitiske programmet knytta til dette. Den gang pekte vi på at sjøl om vi vurderte krigsfaren som økende, var det flere faktorer som kunne utsette eller hindre **den krigen**.

Denne korrigeringa av analysa vår, betydde ikke at vi mente faren for en slik storkrig ikke hadde vært tilstede.

Konfliktene mellom Sovjet og USA var svært skarpe og ustabiliteten så stor i perioden fra 1973-74 til 1980-82 at en stor krig kunne ha blitt utløst. både Oktoberkrigen i 1973 og Sovjets okkupasjon av Afghanistan kunne ha utvikla seg videre ,slik at stormaktene hadde blitt trukket inn i en konfrontasjon.

Bildet av Sovjet på rask offensiv var virkelig, illustrert med Afghanistan, Eritrea og Kampuchea som de blodigste eksemplene. Denne sovjetiske offensiven hadde USA alvorlige

problemer med å møte. I et perspektiv på et par tiår, er det ingen tvil om at USAs posisjon som supermakt har blitt svekka. Og, det er slike endringer i styrkeforholdet mellom imperialistiske makter som er med å legge grunn for storkrigene.

Når det var viktig å rette opp de mekaniske feila som fantes i analysen vår, hadde det bakgrunn i at de ga næring til oppfatninger som hadde negative følger for partiarbeidet ; for innrettinga på partiarbeidet og partimodellen vi praktiserte ,med for liten vekt på å utnytte de legale forholda og kamppormene.

Disse korrigereringene førte til ei avskalling av folk som mente at det var **revisjonisme** at det ikke nødvendigvis måtte bli verdenskrig mellom USA og Sovjet. På den positive sida har de bedra innrettinga på partiarbeidet og lagt grunnlag for en riktigere partimodell. Partiet har lagt større vekt på utviklinga i den 3.verden i perioden og på å vinne oppslutning **som parti** i det norske samfunnet.

Når vi i denne innledninga til beretninga også legger fram noen synspunkter på hva som preger verden i dag , er det for å gi grunnlag for å vurdere hvordan den vil komme til å virke inn på partiets kurs i tida framover ;

1. USA har kommet militært på offensiven ved ei kraftig satsing på rustningsprogrammet og også fordi "Vietnam-komplekset" er mindre handlingslammende enn før. USAs innblanding i Mellom-Amerika og Persia-bukta er eksempler på dette. Men **økonomisk** er ikke USA på offensiven. Børskrakket og dollarens undergravde stilling er uttrykk for

en langtidstendens i retning av en svekket amerikansk posisjon.

2. Sovjets grunnleggende økonomiske svakheter og svakhetene i den byråkratiske statskapitalismen har meldt seg med full tyngde. Sovjet risikerer å bli ytterligere akterutseilt i den nye teknologiske revolusjonen dersom landet ikke lykkes i å skape djuptgripende reformer. Gorbatsjovs gruppe i SUPK har sannsynligvis innsett at dersom Sovjet skal kunne utfordre USA i verdensmålestokk inn i det 21. århundret, må det skje drastiske økonomiske endringer. Derfor må det satses på **glasnost** og **perestrojka** dersom Sovjet skal kunne rivalisere sterkere og mer effektivt på lang sikt. På kort sikt vil denne indre konsolideringa kunne utsette Sovjets mer ekspansive militære eventyr. Men dersom denne omlegginga lykkes, vil den legge grunnlag for en hardere kamp med USA om verdensherredømmet.

3. Japan har rykka opp til å bli USAs økonomiske hovedfiende. Handelen over Stillehavet er nå viktigere for USA enn handelen over Atlanterhavet. Japan tar viktige markedsandeler fra USA i Stillehavsområdet, og Japan slår ut USA på hjemmemarkedet. Japan har foreløpig ikke noe eget militærapparat til å støtte denne økonomiske offensiven, men Nakasones ny-samuraier krever militarisering. Japan har industripotensiale til å gjennomføre ei slik militarisering like raskt som i begynnelsen av 30-åra.

4. Motsetninga mellom USA og dets europeiske allierte har blitt ytterligere skjerpa. Tilsammen har EF-landa større økonomisk tyngde enn USA. Både amerikanske proteksjonister og europeiske regjeringsspolitikere utvikler nå en politikk som

kan ende med at USA trekker tropene sine ut av Europa. Motsetningene innad i NATO skjerpes.

5. Det skjer ei klar tilnærming mellom øst og vest i Europa. Honeckers besøk i forbundsrepublikken er et symbol på dette. Men langt viktigere er det økonomiske samarbeidet som utvikler seg raskt, og de kulturelle forbindelsene som mjukes opp. Sovjet legger stor vekt på å spille på politiske og økonomiske kort i Europa, både for å splitte NATO og for å dra nytte av Europas økonomi og teknologi.

6. Kina har blitt trukket inn i verdensmarkedet på en helt annen måte enn tidligere. En viktig del av dette markedet i Stillehavsområdet og særlig Øst-Asia er i ferd med å ta over Europas gamle rolle som verdens økonomiske tyngdepunkt. Også av den grunn vil Kina spille en stadig viktigere rolle internasjonalt. Maktpolitisk forsøker Kina å balansere mellom de to supermaktene. Denne balansegangen er en av de faktorene som har bremsset tendensen i retning av en åpen konflikt mellom de to supermaktene.

7. Konflikten mellom arbeid og kapital har blitt skjerpa. Foreløpig er det i de nyindustrialiserte landa og i den 3. verden at arbeiderkampene har utvikla seg lengst. Viktige eksempler på disse kampene finner vi i Sør-Korea, på Filippinene og i Sør-Afrika. Samtidig finnes det klare tendenser til at klassekampen bryter tydeligere fram også i de imperialistiske landa i nord. Foreløpig har denne klassekampen utvikla seg til kapitalens

fordel. Eksempler på dette finnes bl.a. i England og Belgia. Den nye teknologiske revolusjonen, de sosiale og økonomiske endringene tvinger fram en ny og mer aggressiv politikk fra kapitalen for å utsuge arbeiderklassen enda mer effektivt.

8. Konflikten mellom nord og sør, mellom det rike, imperialistiske nord og det fattige, utbytta sør, har blitt skarpere enn noensinne. Gjeldskrisa, sultkatastrofene, folkemord, miljømordet osv. rammer hundrevis av millioner mennesker. Undertrykkinga og utplyndringa øker i styrke og bredde. Samtidig bryter motstanden fram klarere, i form av sosiale, etniske, nasjonale, regionale og anti-imperialistiske kamper og opprør. I dag er det denne konflikten mellom imperialismen og den 3.verdens folk som er den skarpestete, og den som i størst grad preger verdenssituasjonen. I denne deltar også de mindre imperialistmaktene, også Norge, i den hensynsløse utbyttinga. Noen allianse mellom disse mindre imperialistmaktene og den 3.verden slik Mao Zedong arbeida for, er det vanskelig å spore.

Trass i at imperialistene rivaliserer innbyrdes, deltar de alle på samme side i utplyndringa av den 3.verden. Den nye teknologiske revolusjonen og de økologiske katastrofene har bare skjerpa denne motsetninga enda mer. Dette er **hovedmotsigelsen** i verden i dag. Kampen mellom imperialistisk undertrykking og aggresjon på den ene sida og anti-imperialistisk motstand og opprør på den andre sida, er det som mer enn noe annet preger verden mot slutten av 1980-åra.

KLASSEKAMPEN I NORGE

Partiarbeidet i denne perioden har bl.a. bygd på analysa om at det norske samfunnet var inne i en større omstilling- omstillinger i den økonomiske basisen ,men som også ville få politiske følger. Dette fikk også følger for partip-lanen ;

-"utvikle kampen mot borgerskapets storoffensiv" ble satt opp som en av de sentrale oppgavene.

Dette innebar både innsats i den daglige klassekampen ,og videreutvikling av analysa vår ,gjennom "den store kapitalismediskusjonen". Dette er behandla i et eget kapittel i beretninga, hvor også hovedtrekka i vår analyse av situasjonen er lagt fram. Vi går derfor ikke nærmere inn på det ,her i innledninga. Bortsett fra at vi vil peke på at kampen mot **rasismen** ble en større

sak en det vi forutså i planpremis-sene. Borgerskapet har her brukt statsorgana til å fremme rasismen- Dette har også hatt politiske følger for utviklinga av "høyreb-ølga". Høyre-populismen har økt sin oppslutning i større omfang enn at folk har gått til venstre.Ved siden av rasismen , er problemene de etablerte borgerlige partia har med å styre landet på en tillitsvekken-de måte ,en viktig grunn til denne utviklinga. Norge, ved utgangen av 1987, er fortsatt et relativt sta-bilt politisk samfunn. Men, endrin-gene som har skjedd på de siste 3 åra er allikevel betydelige. 1 million velgere på vandring ved siste valg illustrerer også dette. AKP og ungdomsforbunda har mer å hente, enn det vi til nå har klart å høste.

II. Gjennomføringa av langtidsplanen

HELHETEN I PLANEN

De overordna måla for landsmøtepe-rioden har vært

-øke Klassekampens opplagstall til 9500 (endra like etterpå til 9000) innen utgangen av 1988.

-økje medlemstallet i partiet med 20%.

Som planvedtaket sier: "Dette uttrykker at partibygging og propaga-ndaarbeid er høyt prioritert i perioden. Det uttrykker også ei politisk innretting som vil tvinge oss til å løse noen av de viktigste problemene i arbeidet vårt, dersom måla skal nås: Vi må styrke grunno-rganisasasjonene og massearbeidet under ledelse av laga, Vi må jobbe på en måte som gjør at vi klarer å

høste strategisk gevinst av vår deltaking i klassekampen. Vi må korrigere økonomistiske feil og markere en klarere kommunistisk profil".

Langtidsplanen setter altså disse 2 oppgavene opp både som en **målestokk** for partiarbeidet og som et **middel** for å styrke kvaliteten til par-tiet.

Denne innrettinga forutsatte ikke at partiet nå først og fremst skul-le konsentrere seg om "sitt" og ikke engasjere seg i den daglige klassekampen. Som det blir sagt i Innledninga til planen:

" I landsmøtebevegelsen, og i dis-

kusjonene rundt planhøringa, ble det lagt vekt på at partiet må knytte det daglige arbeidet sitt sterkere til de strategiske oppgavene vi har stilt oss.

Ikke slik at vi skal legge mindre vekt på kampen idag, men for at den daglige "tredemølla" mer bevisst skal bli prega av de langsiktige måla våre.

Dette får konsekvenser, ikke bare for innrettinga av partiarbeidet idag og framover - de prioriteringer vi gjør - men også for arbeidssstil og funksjonsmåte til partiet".

Konkretiseringene i de ulike årssplanene etterhvert, og retningslinjene for arbeidet med å styrke grunnorganisasjonene bla., har også lagt vekt på dette; at vi måtte se oppgavene våre i sammenheng med innsatsen vår i klassekampen.

De områdene for klassekampen som planen stilte opp i fremste rekke for partiet i perioden, var:

-Kampen mot borgerskapets storoffensiv ("mstillingspolitikken")

-Kvinnekampen, med spesiell vekt på oppbygging av Kvinnefronten.

-Styrke Norges bånd med den 3.verden, mot tilknytning til supermakten.

Planen satte også opp som prioriterte oppgaver særskilte tiltak for å **styrke partiet kvalitativt** og det å **utvikle det parlamentariske arbeidet vårt, med mål å komme inn på Stortinget i 1989.**

Hovedinnrettinga rett ?

SKs syn er at langtidsplanen ga ei riktig hovedinnretting på partiets arbeid.

Å sette partibygging og propagandaarbeid opp som samlende oppgaver, var et framskritt på flere måter:

-Det la opp til å forbedre den kommunistiske profilen til partiet, jobbe mer bevisst i forhold til de strategiske oppgavene våre. Premissene som planen bygde på, gjorde det også klarere hvilken strategisk periode vi var i og la grunnlag for å legge opp partibygginga i samsvar med de klassekampsakene det ville være rett å prioritere i perioden.

De "dro" også i gang en prosess med å korrigere partimodellen vi praktiserte.

-Det la også et grunnlag for å forbedre funksjonsmåten til partiet; se oppgavene i sammenheng og bygge opp lokal sjølstendighet på et riktig politisk grunnlag. Det sto for en avgrensing mot å utvikle partiet til et sektorparti og lokale enkelgrupper som først og fremst er opptatt av "sine" ting.

En annen styrke ved planen, som erfaringene fra perioden har vist, er at den har vært et godt "ankerfeste" for partiet når det har blåst som hardest rundt oss. Eks: ved tilbakeslag på enkelte kampområder, spesielt valgresultatet 1985.

Svakheter og feil ved planen?

SK vil trekke fram 3 svakheter ved planen, som delvis har virka inn på prioriteringa av arbeidet vårt og som det er viktig å lære av når vi skal legge opp neste langtidsplan.

1)Svakheter ved den politiske analysa:

Miljøkampen og ungdomsarbeidet burde vært med blant de områdene i klassekampen som ble spesielt prioritert.

Begge disse felta er trekt fram i bakgrunnsmaterialet til planvedtaket. Når de ikke ble gitt plass på

"øverste hylle" for kampområda, er den politiske vurderinga en årsak til dette.

Forståelsen for miljøkampen sin rolle har vokst i perioden, og det har også fått konsekvenser for partiarbeidet. "Planfeilen" har neppe hatt særlig betydning for framdrifta på dette området.

Når det gjelder ungdomsarbeidet, så stiller planen dette opp som den fremste underordna oppgava, med målsetting om at vi skal "bygge opp til at ungdomsarbeidet kan bli et hovedmål i neste landsmøteperiode". Når det ikke slapp "helt inn" i denne perioden, mener vi det bl.a. skyldes en mangelfull forståelse for ungdommens betydning for partibygginga og utviklinga av klassekampen.

Ungdomsarbeidet sin plass var den viktigste innvendingen mot partiplanen fra behandlinga i partiorganisasjonen. Flere lag og distrikt mente det burde settes opp blant de overordna oppgavene. Sk mener nå dette var en riktig kritikk. Vi tror også denne feilen har hatt negative følger for arbeidet vårt.

2) Svakheter ved planmodellen.

Sjøl om denne planen representerer et viktig skritt fram også når det gjelder planmodell, trekker den med seg endel av de tidligere feila. Samtidig som den slår imot sektortenkning, og istedet stiller de riktige fellesoppgavene i sentrum for partiarbeidet, så har planen allikevel noentrekk av å sette opp ei "smørbrødsliste" over sideordna arbeidsområder. Mens forrige langtidsplan hadde 7 overordna oppgaver, tok denne med 2 overordna mål pluss 5 prioriterte områder før "tallerkenen" ble full. Denne tenkninga varen medvirkende årsak til at ungdomsarbeidet ble satt ned på B-lista. I stedet for å se på det

som en svært viktig brikke i det partibyggende arbeidet, ble det i stor grad sett på som "nok en oppgave". Erfaringer viser at det å satse på å bygge RU på et sted ikke betyr å snu "opp ned" på alt annet arbeid. Det krever at partiet lokalt setter av min. 1 kamerat til dette, at det samarbeides med RU i distriktet eller sentralt, at partiet markerer seg politisk overfor ungdom. Ei slik satsing styrker vanligvis partibygginga på stedet. Det må fortsatt være slik at planene peker på spesielle områder i klassekampen som partiet må konsentrere seg særkilt om - ut i fra en konkret analyse av situasjonen. Men, ikke først og fremst som enkeltområder, men som arenaer for jobbinga med de strategiske måla vi setter fremst i perioden. Å videreutvikle planmodellen/tenkninga i denne retninga er også en forutsetning for å bygge opp en rett type sjølstendighet på distrikts- og avdelingsplan. Og, for å få en rett balanse mellom planmessig jobbing og fleksibilitet/"gripe dagen og timen".

3) Subjektivistiske feil. Situasjonsanalysen vi bygde planen på, var i hovedsak god og vært til stor nytte for framdrifta av partiarbeidet. Når vi peker på subjektivistiske feil i denne analysa, så er det ikke for å gi planen eneskylda for at vi mest sannsynlig ikke vil nå de 2 overordna tallmåla. KK-konflikten og borgerskapets angrep på det materielle grunnlaget vårt (Bakken-framstøtet og angrepa på Duplo) førte til at vi i en lengre periode måtte legge om på partiarbeidet. Det tok mye krefter. Ellers vil gjennomgangen av de enkelte arbeidsområda gå nærmere inn på hvorfor vi har oppnådd det og ikke det.

Av subjektivistiske feil som har hatt betydning vil vi peke på:

-Å oppnå varige, kvantitative mål på de områdene vi satte fremst, krever kvalitative forbedringer i partiet også. Og, dette er en lengre prosess enn vi vurderte det til da vi vedtok planen.

-Vi overvurderte sannsynligvis endel de ytre vikåra for framgang. Bl.a. problemene til DNA. Vår analyse av de grunnleggende problema og sprengkrafta i disse, er holdbar

og viktig å bruke. Men, de taktiske mulighetene til DNA har vist seg å være større enn vi trodde. Bl.a. viste valget-85 dette.

-Vi har fortsatt problemer med å begrense oss, ha et "realistisk" forhold til ressursene og mulighetene våre.

Det er først og fremst en styrke at vi setter oss dristige mål. Men, det sliter også på partiet og kameratene hvis de høye måla fører til at vi ikke ser alt det flotte vi egentlig får til.

ARBEIDET MED KLASSEKAMPEN

AKP(m-1) har opp gjennom åra satset både politisk, organisatorisk og økonomisk på utbygging av Klassekampen som dagsavis. Dette har vært en riktig strategi. Avisa fyller en rekke viktige funksjoner for ml-bevegelsen. Først of fremst er avisa en ressurs for partiets eksterne arbeid, en propagandist, agitator og kollektiv organisator. Avisa graver fram avsløringer og nyheter som ellers ville forbli ukjent, og stiller spørsmål som det ellers ville vært vanskelig å få fram. Avisa er uunnværlig for partiet. Dette lå bak SKs vedtak om at 1986 skulle være et "KK-år", der AK(m-1) gjorde en konsentrert innsats for å bringe opplagstallet opp, heve nivået på partiets faste KK-arbeid og videreutvikle avisas redaksjonelle linje.

1)"KK-året" og kampanjene.

Arbeidet med å øke opplaget har stått sentralt både i "KK-året" og de seinere kampanjene. I 1984 hadde avisa såvidt krøpet over 8000 i nettoopplag. Året etter gikk opplaget ned til vel 7800.

Tendensen til nedgang startet allerede siste halvår 1984. Dette var også en periode med stor indre uenighet og konflikter i avisa.

Forberedelsene til "KK-året" startet derfor i motbakke, den første oppgaven var å snu både "stemninga" og opplagskurven. Midlene her var både avdelingsdiskusjoner om avisas redaksjonelle linje (bl.a. sammenligninger med andre aviser), diskusjoner om avisas leser-målgrupper og framstøt for å styrke det faste organisatoriske salg- og vervearbeidet.

Det første halvåret var ingen ubetinget suksess, verken mht til verving eller diskusjonen om den redaksjonelle linja i avisa. SKAU kritiserte bl.a. redaksjonen for å legge for lite vekt på organiseringen av denne. Men i endel distrikter og mange avdelinger ble det utvilsomt lagt et bra grunnlag foran høstens store vervekampanje.

Den gryende "KK-bevegelsen" skøyt for alvor fart på sommerleirene og var i stor grad knytta til entusiasme og oppslutning om omlegginga av avisas redaksjonelle linje, med kampen mot pressas "tabloidisering" som et samlende stikkord. Men, bak denne satsinga lå også en klarere analyse av avisas virkelige målgrupper og politiske profil (Se neste avsnitt).

Høstkampanjen ble mht verving den beste i avisas historie, og sørget for å vende opplagstendensen til ny framgang. Nettoopplaget i 1986 ble vel 8000, såvidt over resultatet i 1984. Men, vi gikk inn i 1987 på et høyere nivå enn før.

Nøkkelspørsmålet var likevel: Hadde vi greid å vende partiarbeidet med avisa, slik at "KK-året" ga varige resultater?

En spørreundersøkelse til avdelingene avslørte store ulikheter mellom både distrikter og avdelinger. Tre framskredne distrikt organiserte i KK-året både godt løssalg og verving- både DS og avdelingstyrer klarte å gjøre KK til en kollektiv oppgave. Fem distrikt oppnådde svært dårlige resultater, noen få enkeltpersoner gjør det meste arbeidet. De øvrige, i "midtskiktet", oppnådde braresultater (spesielt om høsten), men i liten grad pga noe gjennombrudd mht KK som en kollektiv partioppgave.

Denne oppsummeringa påviste altså en viktig svakhet: et klart **mindretall** i partiet var KK-aktive på noe akseptabelt nivå, alt for få kamerater bar fortsatt for mye av byrdene. problemene viste seg allerede våren 1987, gjennom en svært treig vervestart- som riktignok ble retta opp gjennom en svært god innsputt. Men, høsten 1987 oppnådde vi ikke målsettinga. **Løssalget** har også gått kraftig tilbake, og det er et klart barometer på aktiviteten. Ved inngangen til 1988 har vi på ny en **nedadgående** opplagstendens og vil, dersom ikke KK-arbeidet dette siste året i landsmøteperioden blir svært godt, risikere å ende på samme opplagsnivå som der vi startet i 1985. Den kortsiktige målsettinga må være å holde stillinga, slik at grunnlaget for en ny offensiv fram mot 1990-åra kan legges.

Hardere økonomiske vilkår og skjerpet aviskonkurranse gjør dette til et være eller ikke være for Klassekamepn.

Som vi går nærmere inn på andre steder i beretninga, er det også slik at vi ennå har et godt stykke igjen på å nå de **kvalitative måla** for "KK-året" og langtidsplanen; bruke KK til å styrke massearbeidet og den strategiske innrettinga på partiarbeidet. (Når det gjelder oppgava med å styrke innholdet i avisa, er det behandla nedenfor).

Opplagsmålsettinga i perioden var å øke opplaget til 9000 eks. Sannsynligvis var denne allerede i utgangspunktet satt noe for høyt. Men, likevel er det klart at det politisk organisatoriske arbeidet med KK gjennom hele perioden har ligget på et betydelig lavere nivå enn det som skal til for å få en nødvendig, varig framgang. Ingen aviser "selger seg sjøl", og KK er helt avhengig av den "motoren" som partiet utgjør. Med unntak av noen distrikter, endel avdelinger og mange enkeltpersoner er dette ikke tilfelle idag

Fra og med 1988 vil det bli en stor, prioritert partikampanje for avisa - om våren. Høstaksjonen blir organisert direkte av avisa og de som skal drive **fast** KK-arbeid i distrikter og avdelinger. Forhåpentligvis vil dette hindre den tendensen til "ineffektiv uttrotting" som to årlige stor-kampanjer innebærer. **Men, en slik løsning forutsetter at KK-kampanjen om våren blir vellykket og at vi klarer å øke det faste antallet folk som året gjennom driver jamnt arbeid og trygger avisas stilling.**

Arbeidet med støttingen har gått fram i perioden. I 1987 var det stilt som en målsetting å passere

"jubileumsmillionen" (dagsavisa feiret 10-årsdagen 1.april 1987). Resultatet ble ca 900 000, inkludert julemessene, men også dette er et fint uttrykk for den store viljen til å støtte Klassekampen blant både partikamerater og andre venner av avisa.

2) KK-konflikten.

I løpet av perioden 1983-84 utviklet det seg gradvis en rekke motsigelser i KK-redaksjonen. Konflikten spisset seg til i samband med flere ansettelsessaker. Ett av uttrykkene for dette var sit-down-aksjonen som et flertall i redaksjonen gjennomførte like før jul i 1984. Også i samband med en ansettelsessak høsten 1985 var det sterk indre uenighet. Flertallet av de som på ulike vis tilhørte denne fløyen sluttet seinere i avisa og meldte seg også ut av partiet. Tre av de som hadde deltatt i den fraksjonelt organiserte sitdown-aksjonen- og som nektet å gjøre sjølkritikk- ble vinteren 1985 ekskludert fra partiet. En av disse ble høsten 1987 tatt opp igjen som kandidatmedlem i partiet.

I samband med denne konflikten engasjerte også borgerlige massemedia seg i en kampanje mot avisas ledelse og partiet. Det ble hevdet at det partiledelsen og redaktøren ønsket, var å rydde ut alt som smakte av journalistisk dyktighet og profesjonalitet. Å lage et "menighetsblad" skulle være målet. Dette var noe tøv- og avisas omlegging og mange journalistiske seire de siste årene har da også ført til at denne typen "kritikk" forsvant.

Men, konflikten i avisa -der et mindretall i redaksjonen og de ansatte i de ikke-redaksjonelle avdelingene sto mot det daværende flertallet i redaksjonen- hadde

sjølsagt sammenheng med motsetninger om **politiske** spørsmål. Vi vil på ny understreke at det ikke dreide seg om to fasttømra blokker med sammenfallende syn iett og alt. Noen kamerater som var med i aksjonen har i tida seinere deltatt aktivt i den videre utviklinga av avisas linje og profil. Men, blant de spørsmålene som sto mest sentralt kan nevnes:

- "Rød og ekspert" eller bare "ekspert"?

Det utviklet seg en tendens til at enkelte kamerater så på seg sjøl som journalister helt på sida av partiet og ikke som kommunistiske journalister. Noe av den samme tendensen kom fram i uenighetene om ansettelsessakene, i tendens til å undervurdere betydninga av politiske og organisatoriske erfaringer.

- Kamp om avgjørelsesmyndighet.

Redaktøren er valgt av SK og står ansvarlig overfor partiet. Det er gjennom dette redaktøransvaret at partiets sentralisme- og dermed også partidemokratiet -kan gjelde. Sitdown-aksjonen var et forsøk på å sette dette prinsippet til side.

- Den redaksjonelle linja.

Her var det tendenser til neglisjering av Klassekampens rolle som arbeideravis, spesielt prioritering av stoff fra arbeidsplasser/fagbevegelsen og tendensen til å neglisjere KKs rolle som kollektiv organisator for partiet og den progressive bevegelsen på ulike felt.

Kampen om hegemoniet i redaksjonen, linja for avisa og partiets innflytelse over den var kjerna i konflikten.

Redaktøren gjorde etter konflikten sjølkritikk for å ha reist kampen mot disse tendensene for seint, mangler i kaderfostringen og for å ha bidratt til å skjerpe enkelte personmotsigelser som utviklet seg.

Feil i metoder for ledelse og kaderbehandling bidro til å skjerpe de politiske uenigheten. En lærdom fra KK-konflikten er at det finnes et objektivt grunnlag for at slike motsigelser oppstår, og at vi må utvikle metoder for å løse dem før det kommer til åpen konflikt.

Men, oppgjøret om disse politiske spørsmålene var nødvendig og har hatt avgjørende betydning for avisas stilling og videre utvikling. Dette understrekes også av at det fantes tilsvarende motsetninger blant de ansatte på trykkeriet, noe som i 1986 la grunnlaget for en sosialdemokratisk hetskampanje fra ledelsen i Oslo Grafisk. Men, også her er det et objektivt grunnlag for motsigelser. dette må tas hensyn til i kaderbehandling og metoder for ledelse.

SK måtte i 1985 og 1986 bruke mye krefter på å drøfte og treffe tiltak for å løse disse problemene. Framgangen som er oppnådd bekrefter at dette var en riktig og nødvendig prioritering. Men, fortsatt står det igjen uløste problemer.

3) Klassekampens redaksjonelle linje.

Det har i landsmøteperioden vært debatt og kamp om Klassekampens redaksjonelle linje og innretting. Den viktigste begivenheten har vært omlegginga av avisa høsten 1986 og de justeringene som etter dette ble gjort for å følge opp dette. Omlegginga var i formen en "av-tabliodisering", dvs. rettet mot spesielt løssalgsavisenes vekt på tomt sensasjonsstoff, markskrikeres oppslag og underholdning. For Klassekampens del betød det en mer "dempet" presentasjonsform, økt vekt på "det skrevne ord".

Men innholdsmessig-som var det langt viktigste- var omlegginga et forsøk på å gjøre avisa til et

bedre produkt for de lesergruppene vi idag har muligheter til å nå. Spesielt den radikale delen av arbeiderklassen, bl.a. opposisjonen i fagbevegelsen, kvinnes tariffaksjon og de mange som er opptatt av kampen for sekstimersdagen. Avisastilte seg som mål å bli organet til den nye radikale kvinnebevegelsen og for politisk interesserte i ulike progressive bevegelser og grupper. Men, med nyheter og avsløringer som gjør Klassekampen spennende og interessant på tvers av vanlige politiske skillelinjer.

Denne linja står i skarp kontrast til ideer som finnes i partiet om at det vi burde satse på var ei breiere "masseavis" som i formen liknet mer på VG. Denne tankegangen ser bort ifra at det politiske klimaet i dagens Norge ikke gir rom for en slik satsing. I praksis ville det også bety at Klassekampen ville bli langt dårligere for de mange som nettopp leser avisa fordi den gir mat og for tanken. Det er også illusjonsmakeri å tro at en sosialistisk "populæravis" av denne typen idag ville ha noe reellt markedsgrunnlag. Sjel sosialdemokratiske forsøk på å lage aviser med "tabloid-appell" har stort sett mislyktes. Omlegginga var derfor videreutvikling av avisa, et skritt i riktig retning. Den ble meget positivt mottatt i partiet og ble vurdert som et riktig redaksjonelt svar på kritikk som hadde vært rettet mot feil og mangler ved avisa gjennom flere år. Avisastilte i første omgang langt bedre kommentarer, kronikker og frie ytringer og har tatt viktige skritt fram som **nyhetsavis**. Omlegginga har bl.a. gitt rom for faste nyhetssider fra arbeidsplassene/fagbevegelsen. Presentasjonsformen stemmer bedre overens med innholdet. Samlet sett er avisa de to siste åra blitt et

bedre politisk redskap for partiet.

Samtidig finnes det mangler og feil som det er viktig både å diskutere og forsøke å korrigere. Klassekampen er fortsatt kommet alt for kort når det gjelder kvinnestoff og kvinnevinkling, inkludert på felt som fagbevegelse og arbeidsplasser. Avisa er også fortsatt i for liten grad en **riksavis** når det gjelder reportasjer og innfallsvinkler.

En viktig feil er at avisa i liten grad tar politisk og journalistisk ansvar for å synliggjøre partiet, partiets aktiviteter og representanter. Dette har bl.a. vært et hinder i vervekampanja. Ei kommunistisk avis må sjølsagt ha som oppgave å framheve betydninga av organisert, revolusjonær virksom-

het. Dette er en viktig del av det å fungere som kollektiv organisator. I dag undervurderes dette systematisk, og stoff av denne typen må ofte mases og presses inn i avisa. Dette er et politisk problem som må løses gjennom diskusjon og samarbeid mellom kameratene i redaksjonen og i partiorganisasjonen.

Følgende forslag ble nedstemt i behandlings av beretninga:

"Et lite mindretall i SK stemte mot eksklusjonene. Flertallet påla dette mindretallet å forsvare eksklusjonene-ikke bare utad,men også innad. Dette var et overgrep mot partidemokratiet, og skapte langvarige konflikter i arbeidet".

VERVING

1) Vi vil ikke nå målet med 20% økning i landsmøteperioden.

De 2 første åra i perioden gikk vi **tilbake** med tilsamewn drøyt 15 %. Slik at vi gikk inn i "verveåret" med et medlemstall som lå nesten 10 % under mdlemstallet ved 1.årsskifte etter partistiftelsen. (og med ungdomsorganisasjoner som var betydelig mindre enn da).

Om vi skulle klare målet for verveåret (10% økning,netto) og øke omtrent i samme takt resten av 1988 , vil vi være på ca samme medlemstallet ved kommende landsmøte som vi var ved forrige.

Pr. des-87 er det ennå for tidlig å si om vi klarer verveårsålet, fordi det er så store forskjeller i hvor godt vi har kommet igang.

De fleste distrikta skulle ha gode sjanser til å klare det, noen også med god margin. Men, store distrikt som Oslo, Akershus ligger foreløpig

dårlig an. Og de teller mye for landsresultatet.

2) Vervekampanja 83/84 viste at det ikke først og fremst mangler på folk som vil bli med i partiet. Det kommer an på om vi går ut og oppfordrer til medlemskap og diskuterer det å bli medlem med folk. Og, at partiet er frampå i det politiske landskapet .

De samme erfaringene gjår vi nå. Stort sett alle steder hvor det blir gjort alvorlige forsøk på å få istand sirkler lykkes vi i det. Flere steder er det pågang fra folk om å gå sirkel , mens partiet har trøbbel med å ta imot disse folka . Det er derfor problemer i **partiet** som er hovedhinderet for en større rekruttering nå. Disse problemene er ikke helt de samme alle steder ,sjøl om vi finner endel viktige fellestrekk.

3) Vi er ennå kommet svært kort med å se på verving til partiet som en egen sak i forbindelse med den daglige klassekampen vi deltar i. Vi har ikke som regel at vi vurderer folk vi slåss sammen med i forhold til partimedlemskap; planlegger og tar opp spørsmål knytta til medlemskap med dem.

Dette er ennå ikke gått "i blodet" til partiavdelingene.

Tvert imot er det ennå slik at vi som oftest er tilbakeholdne med å markere oss som kommunister i frontssammenheng og i lokalmiljøet. Vi har noen gode enkeltteksempler på det motsatte; at vi kan verve gjennom solid innsats i interessekamper. At vi kan ivareta både det å stå i spissen for fronten, uten å være partisjåvinist her, og få oppslutning om partiet ved å ta egne tiltak på det. (Eks, Transportstreiken i Oslo i vår og Barnehaugstreiken nå i høst).

Tiltross for hederlige unntak, er det altså fortsatt slik at vi ikke driver verving på en slik måte som partiplanen setter opp som mål. Hovedtyngda av vervinga i perioden har skjedd som egne tiltak; ved at folk nærmest har kommet og banka på døra sjøl, eller blitt overført fra ungdomsforbunda, eller som nå gjennom en spesiell vervekampanje. Dette viser seg ved at det utenom vervekampanja i 83/84, den halvhjerta kampanja våren-85 og kampanja nå, er nyverva svært få folk.

4) En årsak til at verving ikke blir sett på som en kontinuerlig oppgave for partiet, er at dette har vært praksisen nå over lang tid. Det er blitt en inngrodd praksis i partiet, som også har avleira seg i tenkninga; en politisk undervurdering av denne oppgava.

5) En annen årsak er at det er

motstand mot å stå fram som kommunist. Delvis pga en sjølkriminalisering, og delvis også her pga at de fleste av oss mangler trening i denne "rolla". Om vi har vedtatt en ny legal-illegalt-modell i ord, er den ikke ennå fullt gjennomført i praksis.

6) Det er ikke en framtreddende feil at kamerater i posisjoner i fronter og fagforeninger er opportunistar på partiets vegne, er "bekte" over å stå fram som partimedlemmer. Feilen er at vi ikke samtidig driver et eget partibyggingarbeid innafor disse miljøa, med særeigne tiltak for det.

7) En viktig svakhet ved den pågående vervekampanja er en byråkratisk tregheit i mange partilag, som slår ut i at vi sitter og drøfter om vi skal dra igang en sirkel eller prøve å direkterekuttere folk, og om vi har krefter til å gjøre dette.

Dette dreier seg ikke først og fremst om motsigelsen rundt dette med å "ordne opp i eget hus først" jobbe på, som hindrer å prøve ut nye ting og satse på det som partiet nå har stilt opp som den viktigste fellesoppgava.

8) Problemene med å få partilaga til å fungere som livskraftige enheter, skaper reelle problemer i forhold til vervekampanja. Men, rette måten å løse dem på er ikke å sette vervetiltaka på "venteliste". Styrking av partilaga og nyverving må skje hand i hand. At et lag skaffer seg en sirkel øker muligheten for å styrke det. Dersom det setter opp oppgava med å ta hensyn til de som skal verves, og tar imot de impulsene som de nye kameratene bringer med seg.

Sjøl sagt er det ingen automatikk i at nyverving skal forbedre et lag.

Men, å prøve å bli en bedre kommunistisk celle , uten å legge vekt på å vinne nye folk til seg , er jamngodt med å stille med frivillig handicap. Fordi en da fjerner seg fra det som skal være hovedsiktemålet med partiarbeidet i en før-revolusjonær periode.

9) Det er rett å legge vekt på å bygge ut ungdomsforbunda også i verveåret. Både fordi muligheten til rekruttering er ennå større her, hvis vi klarer å skaffe oss kontakter. Og, fordi en styrking av ungdomsforbunda er en svært viktig del av det kontinuerlige rekrutteringsarbeidet til partiet; gjennom en stadig overføring av "eldre" ungdomsforbundsmedlemmer til partiet.

Utbygging av ungdomsforbunda vil også øke vitaliteten til m-l-bevegelsen totalt på stedet.

Det har vist seg flere steder at vi gjennom verveåret har muligheter til å rette opp endel av den nedprioriteringa av ungdomsarbeidet som langtidsplanen sto for.

10) En svakhet i flere av storbyene har vært at sentralismen i vervearbeidet har vært for svak. Det har ført til at folk ikke har fått gå på sirkel, fordi de ikke har sogna til lag som har fått igang sirkler. Det må innarbeides som en fast regel at det startes opp sirkler hvert halvår i de større byene. Sirkler som ledes av byledelsen/DS ,og som det er mulig å melde seg på gjennom offentlige partikontakter.

KAMPEN MOT BORGERSKAPETS OFFENSIV

Borgerskapet i Norge har gått til storoffensiv mot arbeiderklassen og folket. Denne offensiven foregår både på det økonomiske, politiske og ideologiske området. Partiets arbeid med å utvikle motstanden mot borgerskapets offensiv har derfor foregått både i form av teoretisk/ideologisk, politisk og økonomisk kamp. Både gjennom Klassekampen og på andre måter har partiet og RV for eksempel gått til angrep på den "kriseforståelsen" borgerskapet ønsker å spre blant folk. Vi er det eneste partiet som angriper **grunnet** for den herskende politikken.

I forbindelse med denne offensiven spiller ledelsen i DNA og LO en spesielt viktig rolle. På en helt annen måte enn de åpne borgerlige partiene kan DNA dempe motstanden blant arbeidsfolk og

appellere med at "vi er alle i samme båt". LO-ledelsen fungerer som borgerskapets forlengte arm inn i fagbevegelsen. Kampen for å avsløre DNA/LO-toppen og utvide kløfta mellom DNA/LO-toppen og arbeidsfolk i Norge må være en overordnet målsetting for svært mye av det arbeidet vi driver.

Å lage en politisk helhetssanalyse av den offensiven som er i gang fra borgerskapets side, har vært ei viktig oppgave i den perioden som har gått. På initiativ av, og i lang tid under ledelse av FU satte partiet i gang "Den store kapitalismediskusjonen". Målet var å studere denne omstillingsprosessen det norske samfunnet var inne i, for å kunne utarbeide en strategi for kampen mot kapitalismen fram mot år 2000. Også kvinneutvalget og andre deler av partiet har gitt

viktige bidrag til denne analysa. Det er ei analyse som ikke er blitt utvikla på "kammerset", men som har tatt form gjennom de kampene vi har deltatt i og uttrykker de erfaringene vi har gjort. "Den store kapitalismediskusjonen" satte i gang en politisk prosess. Det begynte i det små med det første heftet om omstillinga i Norge, og en obligatorisk diskusjon i grunnorganisasjonene. Sjøl om gjennomføringa og utbyttet av denne diskusjonen varierte i laga, var det en viktig begynnelse. Siden har det vært nye diskusjoner, flere hefter er blitt laga og det har vært skrevet mange artikler i KK og Røde Fane. Politikken er blitt diskutert og utvikla på 3 sommerleire, flere store konferanser og et utall av møter. Denne diskusjonen har åpna mange dører ut i fagbevegelsen. Vi er blitt invitert til å lage kurs, holde innledninger og delta i debatter. Her ligger det et godt grunnlag for økt politisk innflytelse.

- Kapitalismediskusjonen må videreføres. Den internasjonale krisa som børskrakket høsten 1987 er et uttrykk for, varslar om at nye og dramatiske ting kan skje. Vi må også analysere bedre hvilke konsekvenser omstillinga får for det **politiske** systemet i Norge. Allerede nå ser vi at det politiske og administrative styringssystemet endres for å være et bedre redskap for borgerskapet.

Noen av de viktigste konklusjonene av kapitalismedebatten så langt, er følgende:

- 1) Makta samles på stadig færre hender.
- 2) Store industriarbeidsplasser står for fall, det ligger massearbeidsløshet rundt neste hjørne.
- 3) Internasjonalisering betyr økt norsk imperialisme.
- 4) De offentlige utgiftene skal skjæres drastisk ned, "velferdssta-

ten" skal raseres.

5) Omstillinga splitter arbeiderklassen og folket.

6) Klassefølelsen og solidariteten brytes ned.

7) Normalarbeidsdagen angripes.

8) Fagbevegelsen angripes direkte og forsøkes brutt ned gjennom utviklinga av klassesamarbeidssystemet på arbeidsplassene.

9) De demokratiske rettighetene angripes.

10) Rasinga av distrikts-Norge skyter fart, med spesielt dramatiske konsekvenser for Nord-Norge. På alle disse områdene har vi deltatt i kamper og jobba med å utvikle politiske linjer for motstanden. Noen eksempler på kamper der partiet har spilt en viktig rolle:

- Til punkt 1) I forbindelse med Aseas oppkjøp av EB høsten 1987, ble FU-leder Tellef Hansen invitert til å innlede på et stort møte for arbeiderne på EB i Risør. Der presenterte han oppsummerte erfaringer med hva arbeiderne bør gjøres når bedriften

blir kjøpt opp. Disse erfaringene ble seinere sammenfatta i brosjyren "Ni gode råd når bedriften blir kjøpt opp", og presentert på pressekonferanse for Rød Valgallianse sammen med vårt syn på hva "børseventyret" dreier seg om.

- Til punkt 2) En av de største kampene på dette området i perioden har vært kampen mot nedlegging av A/S Syd - Varanger. Det var en langvarig kamp som dreide seg om rasinga av et helt lokalsamfunn, og tok form av streik, politiske demonstrasjoner og et omfattende arbeid for å vinne opinionen. Kirkenes-arbeidernes kamp fikk stor støtte fra fagbevegelsen på grunnplanet, også støtte utafor fagbevegelsen. Kirkenes-arbeiderne viste sjøl en flott, solidarisk holdning når de ga 50 000 kroner fra sitt eget streikefond til belgiske

gruvearbeidere i kamp. - Til punkt 3) AKP (m-l) er det eneste partiet som har et klart standpunkt mot internasjonaliseringa av norsk økonomi fordi den betyr styrka norsk imperialism, økt utbytting av arbeidsfolk i andre land, sterkere binding til herskerklassen i disse landa og dermed en mer reaksjonær utenrikspolitikk. Men fortsatt har vi utvikla for lite konkrete linjer og konkrete kamper på dette området. Ett positivt eksempel er våre kamerater ved Ila/Lilleby Smelteverk i Trondheim, som tok initiativet til en politisk streik mot bedriftens etablering i Brasil. Ved å bygge smelteverk i Brasil i stedet for i Norge, sparer bedriften millioner, fordi det fattige Brasil ikke stiller krav til renseanlegg. - Til punkt 4) Kampen mot raseringa av "velferdsstaten" har vært en sentral del av begge valgkampene i perioden. Våre parlamentarikere slåss hele tida på dette området, og har i mange tilfeller samarbeida svært godt med dem som direkte rammes av et eller annet nedskjæringsvedtak. Ett eksempel er kampen mot nedlegging av prostitusjonsprosjektet i Trondheim, der RV-representantene spilte en viktig rolle i å føre brukernes og de ansattes kamp inn i bystyret og ut i avisene. Et annet eksempel er kampen mot prøveprosjektet i Østfold, der yrkesaktive skal få snike i sjukehuskøen så det offentlige skal spare sjukepengar. Det er RV og partiet i Østfold som har gått i spissen for å avsløre og bekjempe dette prosjektet.

Et av de flotteste eksemplene på kamp mot raseringa av offentlige tilbud er førskolelærerstreiken for en grunnbemanning på 3 pr. avdeling, og kampen en stor del av de øvrige barnehagensatte førte mot å bli påtvunget et såkalt "barnetilsyn" under streiken. Disse

kampene illustrerte på en veldig god måte sammenhengen mellom kampen for bedre lønns- og arbeidsforhold i kvinneyrkene i offentlig sektor, og kampen mot raseringa av offentlige tilbud. Påpekninga av denne sammenhengen er ei viktig videreutvikling av den politiske linja vår, fordi den gir en ny dimensjon til den faglige kampen som føres i kvinneyrkene i offentlig sektor, og åpner for breie allianser mellom de som jobber i offentlig sektor, og de som er avhengige av tilbudene.

- Til punkt 5). En viktig måte oppsplittinga skjer på, er at deler av et konsern eller en bedrift skilles ut og gjøres til et eget firma eller settes bort til underentreprenører. Dette skjedde f.eks. ved Aker Verdal da bedriften sparka vaskerne, som i stedet fikk "tilbud" om jobb i et nytt vaskefirma med dårligere lønns- og arbeidsforhold. Flertallet av vaskerne gikk til kamp mot dette, med støtte av Jern og Metall-klubben ved Aker Verdal, der de var organisert (fra Jern og Metall sentralt fikk de ingen støtte). Kampen til vaskerne ved Aker Verdal har stor prinsipiell betydning sjøl om den ikke omfatter så mange folk. Denne prinsipielle betydninga så både våre kamerater i klubben ved Aker/Verdal og våre kamerater i kvinnebevegelsen lokalt, som gikk i spissen for å organisere støttearbeidet.

- Til punkt 6). Borgerskapet, DNA-regjeringa inkludert, framstiller arbeidsfolk som en slags snyltare og en utgiftspost for samfunnet. Vi har ført kamp mot dette, og framheva arbeiderklassen som den viktigste klassen, den som skaper verdiene. På fagforbundenes landsmøter høsten 1986 tok våre kamerater kampen opp mot DNA-koryfeene akkurat på dette punktet.

- Til punkt 7). AKP (m-l) er det eneste partiet som har kjørt fram

kampen for å forsvare normalarbeidsdagen som et sentralt område for arbeidsfolk. Bare vi har gått til politisk kamp mot Høyres og DNAs angrep på den under dekke av "åpent samfunn" og "fleksibilitet". Analysa av, og den konkrete linja for kampen for normalarbeidsdagen springer i stor grad ut av kampen for 6-timers-dagen, og er utvikla av kvinnene i partiet under ledelse av kvinneutvalget. I forbindelse med arbeidstidsforkortelsen ved tariffoppgjøret våren - 86 sloss vi mot undergraving av normalarbeidsdagen og for en arbeidstidsforkortelse som var et skritt på veien til 6 timers normalarbeidsdag. Mange steder tapte vi, men oppnådde likevel å styrke bevisstheten om betydninga av å forsvare normalarbeidsdagen.

Partiets linja har vært, og er, å fremme kravet om 6 -timers normalarbeidsdag som et offensivt svar på angrepene på normalarbeidsdagen. Dette er helt nødvendig, fordi 8 timers normalarbeidsdag er umulig for svært mange kvinner. Dermed blir de lette å utnytte som "det fleksible kjønn". En "rein" forsvarskamp, uten perspektiv på 6-timers-dagen, vil derfor ikke kunne mobilisere hele krafta til arbeiderklassen.

En ny aksjonsform som er utvikla i perioden er "Ta 6-timers-dagen" 8. mars.

Vi har imidlertid ikke lyktes i å gjøre kampen for 6-timers dagen til en samlende hovedsak for hele partiet, slik fireårs-planen forutsatte. En av grunnene er at det hele tida har vært uenighet om hvilken plass kampen for 6 - timers-dagen skulle ha, og det har vært vanskelig å samle "faglig-delen" og "kvinne-delen" av partiet til ei samordna kampanje. I dag står vi, bl.a. på grunn av disse uenighetene, uten noen gjennomarbeida **taktikk** for kampen for 6-timers-dagen.

- Til punkt 8) Et av de klareste forsøka på fagforeningsknusing i Norge, er oppsigelsen av Håkon Høst høsten 1986. Ved å gå til frontalangrep på en av de sterkeste og mest kampvillige fagforeningene i Norge, håpet borgerskapet å skremme andre fra å reise kamp. Resultatet blei i stedet en langvarig streik blant polararbeiderne, og en brei og kraftig mobilisering i fagbevegelsen til støtte for polarbeidernes kamp. Motsigelsene på denne saka gikk langt inn i DNA, og den skjerpa kraftig motsigelsen mellom DNA og store deler av fagbevegelsen. Sjølv om Håkon Høst ikke fikk tilbake jobben sin, oppnådde borgerskapet **ikke** det de hadde håpet, nemlig å knuse fagforeninga ved Polet som kampforening.

Ekteskapet mellom LO og DNA er en hovedmetode borgerskapet bruker for å holde arbeidsfolk i ro. Aksjonen "Fri og uavhengig fagbevegelse" retta seg nettopp mot dette ekteskapet, og ble oppfatta som en alvorlig trusel mot DNA-ledelsens kontroll over fagbevegelsen. Kampen rundt denne saka tok skarpe former, bl.a. suspensjonen av Anders Frøstrup fra bygningsarbeiderforbundet, en suspensjon som forbundsstyret seinere måtte oppheve. AKP (m-l) sto sentralt i initiativet til "Fri og uavhengig fagbevegelse", og den videre utviklinga av aksjonen.

Et av de hittil verste utslaga av ekteskapet LO/DNA er nulloppgjøret 1987. Når transportarbeiderne i Oslo førte en vellykka kamp, bl.a. gjennom streik, for å "slå hull på null-oppgjøret" var det en kamp som ikke bare hadde økonomisk betydning, men også dreide seg om å forsvare fagbevegelsen som redskap for medlemmene.

- Til punkt 9) Angrepene på fagbevegelsen tar også form av angrep på de demokratiske rettighetene, særlig streikeretten og tillitsvalgtes

rettigheter. Streikeretten blir undergravid gjennom bruk av tvungen lønnsnemd (bl.a. mot offentlig sektor i lønnsoppgjøret våren 1986). Førskolelærerne ble trua med sparken dersom de ikke gikk tilbake til arbeid. Ved siden av oppsigelsen av Håkon Høst har partiet engasjert seg i kampen mot en rekke andre oppsigelser av tillitsvalgte.

Den såkalte "Hillesland-saka", der fire kvinner gikk til sak mot bedriften fordi de ble oppsagt fordi de var kvinner, handler også om å forsvare en demokratisk rett, nemlig kvinners rett til arbeid. I støttearbeidet for de fire, og i arbeidet med å få Hillesland-saka gjort kjent, og få den tatt opp i fagbevegelsen, har partiet spilt en avgjørende rolle.

Et viktig ledd i kampen for å forsvare de demokratiske rettighetene, er kampen mot den statlige rasismen. Den norske staten er i ferd med å innføre lover, regler og normer for hvordan det går an å behandle folk som er temmelig på kant med det vi regner som "normalt" i et borgerlig demokrati. Dette godtas fordi det skjer overfor folk med en annen hudfarge, men vi identifiserer som "dem", ikke "oss". Men når rettssikkerhetsgarantier og demokratiske rettigheter først blir uthult for ei gruppe, kan de raskt bli det for flere. Statsrasismen nå er et ledd i borgerskapets omstilling av det **politiske** systemet. For å få til en kraftig omfordeling av verdiene i samfunnet til fordel for kapitalen, må en også gjøre noe med maktapparatet, med det politiske systemet. Angrepene på fagbevegelsen er en del av dette, og statsrasismen er det. Statsrasismen er en taktisk lur måte å undergrave de borgerlig-demokratiske rettighetene på, fordi solidariteten med innvandrerne er det svakeste leddet i arbeiderklas-

sens forsvarslenke.

Partiet har spilt en avgjørende rolle i å gjøre statsrasismen til politisk tema i den norske debatten. I forbindelse med valgkampen 1987 gjorde RV en fin innsats i kampen mot regjeringas asyl- og flyktningepolitikk. Mange steder har partiet, RV og RU tatt viktige initiativer i kampen mot rasismen. Det gjelder for eksempel i Hauge-sund, der det har vært store aksjoner og massemobilisering mot den reaksjonære "Folkeaksjonen mot innvandring".

- Til punkt 10) Det er særlig kameratene i Nord-Norge som har tatt initiativet til å analysere og reise kamp mot den dramatiske utviklinga som skjer i distrikts-Norge. De har pekt på rasinga av primærnæringene, som får store konsekvenser også for andre sektorer, og på hva som skjer med de såkalte "ensidige industristedene" og hjørnesteinsbedriftene. Mangelen på arbeidsplasser for kvinner fører til svær utflytting av unge jenter. Elendige offentlige tilbud er en del av bildet. De analysene kameratene i Nord-Norge har utvikla på dette området må bli hele partiets eiendom, og kampen mot distriktsrasinga må i mye større grad enn nå bli en del av vår helhetlige politiske svar på borgerskapets offensiv.

Et annet eksempel på kampen mot distriktsrasinga er de bondeaksjonene kameratene i landbruksutvalget har gått i spissen for i Nord- Østerdal. Gjennom arbeidet deres ser vi konturene av et begynnende bondeopprør mot regjeringas jordbrukspolitikk.

En viktig framskritt i perioden er utviklinga av analysen av de to spissene i arbeiderklassen, det tradisjonelle kjerneproletariatet og arbeiderkvinnene, og nødvendigheten av alliansen mellom

dem. Dette har gitt en breiere basis for arbeidet vårt i arbeiderklassen. Teorien om de to spissene framhever både det tradisjonelle kjerneproletariatets politiske betydning og de kvinnelige arbeidernes politiske betydning. Den gir arbeiderklassen som helhet en enda viktigere plass i samfunnet, og i de kampene som pågår. Den styrker teorien om arbeiderklassen som den ledende klassen, og viser hvordan dette gjelder over et svært vidt spekter av kampområder. Og den skjerper kampen mot LO-ledelsens klassesamarbeidslinje, fordi den også setter kampen mot mannssjåvinismen deres på dagsorden. Teorien om de to spissene har også gitt oss muligheten til å utvikle en særegen politikk og taktikk for å mobilisere de kvinnelige arbeiderne som kraft, i stedet for at de blir usynliggjort, som før. Initiativer som "Kvinnenes tariffaksjon" i 1986 og 1987/88, og anmeldelsen av null-oppgjøret til Likestillingsombudet våren 1987 viser betydninga av kvinneperspektivet i det faglige arbeidet. Et godt eksempel på alliansen mellom de to spissene er polarbeidernes støtte, politisk og økonomisk, til den oppsagte tillitskvinnen for rengjøringspersonalet ved Universitetet i Oslo, Randi Husebø.

Kampen mot borgerskapets offensiv er svært omfattende og må føres på mange områder. Særlig viktig for oss er imidlertid arbeidet i fagbevegelsen. Her er noen oppsummerende stikkord til vurdering av styrken på arbeidet vårt i fagbevegelsen:

- Vi har fortsatt stor betydning på grunnplanet i fagbevegelsen. Spesielt i noen forbund har vi hatt stor framgang når det gjelder gjennomslag for våre synspunkter.
- Vi representerer fortsatt ei avgjørende kraft i organisering av

streiker og aksjoner. Dette gjelder ikke bare enkeltstreiker, men viste seg også i forbindelse med tariffoppgjøret våren 1986. Da det ble lock-out i privat sektor, lanserte partiet parola "snu lock-out'en til streik!", og gikk i spissen for å organisere og aksjonere som om det var streik. Denne linja fikk stor gjennomslagskraft. Det er en tendens til at vi slår oss inn på nye områder som oppkjøp av bedrifter, og rene konsulenttjenester i forhold til fagforeninger hvor det ikke er kommunister.

- Vi gjør et bedre arbeid i offentlig sektor enn vi har gjort tidligere.

- Vi er fortsatt flinke til å dra i gang tverrfaglige aksjoner. FUF og kvinnenes tariffaksjon er gode og nye eksempler på det. Denne diskusjonen må likevel opp igjen med en helt ny styrke i forbindelse med angrepene på fagbevegelsen og diskusjonen om organiseringa av de to spissene i arbeiderklassen.

- Innrettinga på den kvinnelige delen av arbeiderklassen er fortsatt for dårlig. Dette gjelder både privat og offentlig sektor. Her har både kvinneutvalget og de kvinnelige arbeiderne sjøl vært ei drivkraft når det gjelder å få dette arbeidet oppover på prioriteringslista.

- Deproletarisering av partiet sammen med dårlig rekruttering i arbeiderklassen setter mye av arbeidet vårt i fare.

- Vi er kommet kort i diskusjonen om hvordan vi skal samle kreftene til opposisjonen i fagbevegelsen. Denne diskusjonen må ses i sammenheng med diskusjonen om de to spissene i arbeiderklassen.

- Det er fortsatt et problem at for få av medlemmene våre står fram som politiske representanter for AKP (m-l) i fagbevegelsen og på arbeidsplassene.

ARBEIDET MED Å STYRKE KVINNEKAMPEN

Utviklinga på kvinnepolitikkens område er en av de viktigste framgangene for partiet som helhet i perioden. Denne utviklinga viser at partiet er i stand til å gripe en stor, virkelig bevegelse i samfunnet, utforme et program for den og slåss for å sette dette programmet ut i praksis.

Grunnlaget for det som har skjedd er det kvinnepolitiske arbeidet, praktisk, politisk og teoretisk, som er gjort gjennom mange år av et stort antall kvinner i den revolusjonære bevegelsen. Ikke minst har det hatt stor betydning at det alltid har vært mange AKP-kvinner som har jobba i Kvinnefronten.

Det er to viktige, langsiktige perspektiver på kvinnekampen. Det ene er at kvinneundertrykkinga er innvevd i kapitalismens økonomiske basis, i systemet for borgerskapets maktutøving. Dette betyr at kampen mot kvinneundertrykkinga må rette seg mot kapitalismen som system, og at kvinnekampen derfor bærer muligheten i seg til å bli ei sterk revolusjonær kraft. Kvinnekampen vil også være ei viktig drivkraft under sosialismen, for ei videre utvikling mot kommunismen. I denne landsmøteperioden er dette perspektivet blitt klargjort og konkretisert, bl.a. slik det er uttrykt i boka til Kjersti Ericsson: "Søstre, kamerater !"

Det andre viktige, langsiktige perspektivet dreier seg om at halvparten av den yrkesaktive arbeiderklassen nå er kvinner, og at de har en **dobbel** grunn til å slåss mot kapitalismen: posisjonen som undertrykt klasse og undertrykt kjønn. Det er nettopp denne dobbeltposisjonen som er grunnlaget for

at kvinnene har vokst fram som en ny spiss i arbeiderklassens kamp. For å styrke arbeiderklassens krefter er det viktig å utvikle den politiske bevisstheten og organisatoriske styrken til den kvinnelige delen av arbeiderklassen. Det må skje på en dobbelt måte: ved å gripe fatt i både kvinnesida og klassesida ved situasjonen deres - utvikle både klassebevissthet og kvinnebevissthet, både fagorganisering og kvinneorganisering.

Den viktigste enkelthendelsen i utviklinga på kvinnekampens område var partiets store kvinnekonferanse høsten 1986. I forbindelse med konferansen kom også boka "Kvinnekamp: Vi eier morgendagen !" med artikler om en rekke kvinnepolitiske temaer skrevet av AKP-kvinner. Konferansen betydde svært mye for

utviklinga av **politikken**. Den bidro til å trekke opp de to store perspektivene som er nevnt, og utvikla i tillegg linja vår på en rekke enkeltområder. Konferansen fostra også folk, ved at mange kvinner holdt politiske innledninger eller løste andre oppgaver, og vokste på det. Konferansen mobiliserte mange kvinner utafor partiet, og vi fikk vist oss fram for dem som et parti som har noe viktig å si kvinner. Og sist, men ikke minst, konferansen betydde svært mye for stoltheten og sjølfølelsen til kvinnene i partiet. Den virket også til å forene kvinnene i partiet, de som til daglig jobber med kvinnepolitikk og de som har arbeidet sitt på andre felter, og gi dem en felles plattform.

De områdene det har vært jobba mest med i perioden, er følgende:

- Kravene og kampene til kvinnene i arbeiderklassen. Dette dreier seg særlig om kampen for 6-timers-dagen og forsvaret av normalarbeidsdagen, kampen for å heve kvinnelønna og kampen mot en rekke oppsigelser av kvinnelige arbeidere. Disse kampene har hatt flere sider: For det første har det dreid seg om å gå i spissen for viktige dagskamper for arbeidsfolk i Norge. På flere av disse områdene har det også vært harde politiske kamper mellom oss og sosialdemokrater av ulik avskygning om hvilken linje kampen skulle følge (for eksempel 6 - timersdagen - med eller uten lønnskompensasjon?). For det andre har det dreid seg om å synliggjøre den kvinnelige delen av arbeiderklassen, og framheve både kvinneperspektivet og klasseperspektivet på kampene deres. For det tredje har det dreid seg om å bruke disse kampene til å drive et langsiktig arbeid med å organisere den kvinnelige delen av arbeiderklassen som klasse og kjønn. En av de viktigste framgangene i perioden, er derfor kontaktnettet og samarbeidet som er oppnådd mellom Kvinnefronten og kvinner i fagbevegelsen over hele landet. Tilsynelatende smått, men av strategisk betydning.

- Styrke Kvinnefronten. Dette arbeidet må ses som et uttrykk for betydninga av å styrke kvinneorganiseringa og kvinnebevisstheten. Organisasjoner av Kvinnefrontens type, med et mer helhetlig kvinnepolitisk program, spiller en spesielt viktig rolle, fordi de tjener som ankerfeste for kvinnebevisstheten. Sterke organisasjoner av denne typen vil bidra til å "eksportere" kvinnebevissthet til andre organisasjoner og andre sammenhenger, som f.eks. fagbevegelsen.

Kvinnefrontens rekrutteringskampanje betydde en stor tallmessig framgang for Kvinnefronten for

første gang på mange år. En stor del av de nyinnmeldte var under 25 år. Rekrutteringskampanja var også et gjennombrudd for ideen om at det går an å spørre folk om de vil bli medlemmer uten forutgående kjennskap til Kvinnefronten. Kampanja ble forberedt i flere år og møtte langvarig motstand i fronten og partiet. Et viktig grunnlag for at den til slutt ble vellykka, var at den politisk bygde på teorien vår om betydninga av kvinnene i arbeiderklassen. Forståelsen for betydninga av Kvinnefronten er styrka i partiet, men det er langt igjen før arbeidet der ses som en viktig del av partiets strategi.

- Bøllekurs. Målsettinga for landsmøteperioden var at alle kvinnelige medlemmer skal ha tilbud om bøllekurs. Dette målet er ikke blitt helt oppfylt. Men bøllekursa har i perioden blitt en svær, politisk bevegelse, og en av de viktigste måtene å bringe nye kvinner i kontakt med AKP (m-l) og vår kvinnepolitikk på. Gjennom bøllekursene har vi vunnet innpass i mange viktige miljøer, f.eks. i ulike deler av fagbevegelsen. I skrivende stund har ca. 2000 kvinner vært på bøllekurs i partiets regi.

- 8. mars- bevegelsen. I mange år har det stått kamper mellom oss og andre retninger innafor kvinnebevegelsen om den politiske plattformen for 8. mars. Denne kampen har vi i hovedsak vunnet på landsbasis. 8 - mars er i Norge en stor demonstrasjonsdag, som samler mellom 15 og 20 tusen folk på gata. Mulighetene for å utvikle 8. mars-bevegelsen videre, og bruke den i det langsiktige arbeidet med både å utvikle en allsidig kvinnekamp og knytte den faglige kvinnekampen sammen med kvinnebevegelsen utafor fagbevegelsen, er store. Hovedproblemet er at jobbinga mange steder har forfalt til rutine, 8. mars blir en

dato mer enn en politisk bevegelse, og vi gjør det samme som vi gjorde ifjor og i forfjor.

I perioden har også kampen mot porno hatt en sentral plass. Abort-motstanderne har dessuten mobilisert påny, og det har vært nødvendig å ta opp kampen for å forsvare abortlova.

Tidlig i landsmøteperioden var det to obligatoriske parti-diskusjoner om kvinnepolitikk. Seinere har mange lag/distrikter hatt større og mindre møter. Men det er fortsatt et problem at kvinnepolitikken ikke er hele partiets eiendom.

Landsmøtet i 1984 vedtok kvinnekvaltering i partiet, minst 50 % kvinner i sentralkomite og distriktsstyrer. Dette ble sett på som et nødvendig tiltak i kampen mot kvinneundertrykkinga i partiet.

I perioden har også kvinnes makt og politiske innflytelse i partiet blitt kraftig styrka. Oppblomstringa på kvinnepolitikkenes område er blant annet et uttrykk for dette. Men fortsatt er det en ikke ubetydelig avstand mellom den betydninga kvinnekampen blir tillagt i vår politiske linje, og den betydninga den får i partiets praktiske arbeid. (For en nærmere behandling av disse problemene, se beretningas siste avsnitt: "Motsigelser på kvinnepolitikkenes område").

Vedtaket om kvinnekvaltering har styrka kvinnes stilling i partiet. Men å få kvinner inn i ledende posisjoner er ikke nok.

Uten at det eksisterer et særegent kvinnepolitisk arbeid i partiet, som en basis for å utvikle kvinnebevissthet og kvinnepolitikk, og uten en allianse mellom dette særegne, kvinnepolitiske arbeidet og kvinner i ledende posisjoner, betyr ikke kvinnekvaltering nødvendigvis at **kvinnepolitikken** styrkes.

En slik allianse har eksistert sentralt i partiet, og dette har vært en viktig forutsetning for den positive utviklinga som har skjedd. Men på distriktsnivå er ikke situasjonen nødvendigvis den samme. Kvinnene er få, og har mange oppgaver. Når de skal lede DS, raseres kanskje det særegne kvinnepolitiske arbeidet, og omvendt. Det har i hele perioden vært et problem å få til stabile, kvinnepolitiske miljøer i distriktene. Denne motsigelsen er **noe** av bakgrunnen for at RV-representantene som ble valgt i 1987 i all hovedsak er menn.

Landsmøteperioden har vært prega av stor framgang for kvinnene i partiet. Samtidig har påfallende mange "tøffe damer" fått seg en knekk. Dette sier noe om hvor hardt det er å være opprører mot samfunnets kjønnsystem, og skulle hevde seg politisk på en arena der menn fortsatt i hovedsak legger premisene. At "tøffe damer" knekker, må ikke ses på som et personlig, men et kollektivt, politisk problem som angår både menn og kvinner i partiet. Vi må komme lenger på forståelsen av hvorfor det skjer, og hva som kan gjøres for å hindre det.

INTERNASJONALT ARBEID

SKs internasjonale utvalg har i perioden prioritert arbeidet med viktige linjespørsmål- for eksempel gjeldskrisa og strategier for 3.verden- de viktigste anti-imperialistiske kampene og kontaktarbeid i forhold til den internasjonale ml-bevegelsen.

(Behovet for å prioritere og konsentrere kreftene om noen strategiske hovedsaker ,har også sin bakgrunn i at dette området har vrt nedprioritert kadmessig og ressursmessig i perioden. Antall kamerater som jobber tid med internasjonale saker er mer enn halvert, og realverdien av budsjettet til Internasjonalt Utvalg er mer enn halvert. Utvalget ledes ikke lenger av en kamerat i SKAU.

De viktigste resultatene av arbeidet med linjespørsmål er de to konferansene i 1985 og 1987 om den 3.verden. Konferansen i 1985 var svært vellykka. Den ga et vell av kunnskaper om gjeldskrisa og undertrykking av den 3.verden, og den ga partiet mye prestisje . At den også gikk med overskudd ,er et ekstra pluss.

Konferansen i 1987 var også svært ellykka. Den representerte bl.a. et gjennombrudd når det gjaldt kvinnelige og svarte innledere, sosialimperialismen og den 3.verden og det faktum at opp mot 30 nasjonaliteter deltok.

Svakhetn ved begge konferansene var at de blei boikotta av mediene,den andre riktignok i noe mindre grad enn den første.

Internasjonalt Utvalg har jobba spesielt med Eritrea, Filippinene, Afghanistan og Nord-Irland, med positive resultater. Utvalget har

også jobba med Palestina, Mellom-Amerika og Sør Afrika. Men, i forhold til tidligere har grepet om Palestina-arbeidet vært dårligere fra utvalgets side. Det meste er blitt overlatt til kamerater som jobber på dette feltet. Mellom Amerika, og spesielt Nicaragua, er fulgt opp en del,blant annet politisk i Norge og ved at partiets leder besøkte landet.Arbeidet med det sørlige Afrika burde opplagt ha vært prioritert høyere, ut fra de muloigheten som finnes til å organisere støttearbeidet, ikke minst blant ungdom.

For å kompensere for svekkinga av det sentrale grepet om ulike fronttavsnett,har IU prøvd å utvikle et internasjonalt Forum i Oslo, for kamerater som jobber med internasjonale spørsmål. Dette forumet har til tider hatt gode linjediskusjoner, og det har ført til at kameratene har blitt mindre isolert på sine spesialområder. Det har imidlertid vist seg å være vanskelig å holde gående over tid. IU har ikke prioritert å jobbe direkte med partiorganisasjonen. Dette er et brudd med tidligere praksis, og er begrunna med kapasitetsmangel. Som alternativ har IU forsøkt å opprette et fast forhold til organisasjonsapparatet sentralt. Dette er i ferd med å komme i fast gjenge.

Arbeidet med å utvikle kontaktene med den internasjonale ml-bevegelsen har vært prioritert i hele perioden. Forbindelser er blitt oppretta med partiet på Filippinene. Og forbindelsene er styrka med flere organisasjoner og partier i Europa. Spesielt er det utvikla gode forbindelser med det belgiske

PTB.

Allment er situasjonen for den europeiske ml-bevegelsen svak. I de nordiske landa er situasjonen prega av oppløsning og tilbakegang. Som et europeisk fenomen har ml-bevegelsen foreløpig ikke vist sin eksistensberettigelse. Svære strategiske spørsmål krever revolusjonære svar, og det finnes en viss opprørstendens. Men, opprøret trekkes ikke foreløpig mot ml-organisasjonene med få og hederlige unntak. I Vest-Europa er sannsynligvis PTB, det tyske MLPD og AKP i Norge de sterkeste organisasjonene. De er alle små. AKP er relativt sett sterkere og har dessuten dagsavis som et betydelig fortrinn. Det finnes klare motsetninger mellom PTB og AKP, ikke minst i kvinnepolitikken, klasseanalyse og vurderinga av skillet mellom revisjonistiske og revolusjonære partier. Men, likevel

har PTB og AKP mest felles av disse, ikke minst når det gjelder romslighet og tålmodighet i arbeidet med ulike revolusjonære kontakter. Både PTB og AKP ønsker et samarbeid bygd på uavhengighet og respekt for hverandres integritet, mens det vest-tyske MLPD ønsker å opprett et nytt Komintern og "internasjonal demokratisk sentralisme".

At ml-bevegelsen er så liten og svak i Europa, stiller på dagsorden spørsmålet om å se hva som kan gjøres for å forene bevegelsen også med andre opprørske grupper- som kvinneorganisasjoner, miljøorganisasjoner, militante arbeidsgrupper, nasjonale organisasjoner m.fl. Situasjonen gjør det også påkrevet for AKP å satse mer på å publisere vårt eget materiale på utenlandske språk. Det har skjedd bare i svært liten grad i perioden som har gått.

ARBEIDET MED Å STYRKE PARTIET KVALITATIVT

Langtidsplanen peker her ut spesielt 3 områder:

"-styrke partilaga politisk og organisatorisk

-bygge opp partiskolen, med hovedvekt på lagstyreskolering og medlemskolering.

-styrke partiets arbeider og kvinneinnretning, ved å kjempe mot trekk i partilivet som virker undertrykkende på arbeidere og kvinner."

Når det gjelder det siste, er det behandla flere steder i beretninga. Dette avsnittet vil derfor nøye seg med å gå inn på **utviklinga av partilaga og arbeidet med partiskolen:**

1) UTVIKLINGA AV PARTILAGA

Forrige landsmøte satte **styrkinga av grunnorganisasjonene** sterkt i søkelyset. Oppsummeringa som fikk tilslutning her pekte spesielt ut 3 områder som det var viktig å gjøre noe med for å styrke partilaga:

-DEMOKRATI.

Løse problema med at laga spilte en så beskjeden politisk rolle, og at viktige avgjørelser om politikk og taktikk først og fremst ble tatt andre steder.

-MASSEARBEIDET.

Motvirke tendensen til sosialdemokratisering av partiets arbeidstil, hvor grunnplansarbeid erstattes av topplansforhandlinger og utspill..osv.

-PLANARBEIDET.

Sette søkelyset spesielt på arbeidstilen i ledende organer og forbedring av planpolitikken.

I tillegg ble parola "gjøre laga til politisk-taktiske ledelser for klassekampen på sitt område" kjørt fram. Også for å markere at styrking av laga ikke var en såkalt intern sak- men at det også måtte knyttes til lagas innsats i klassekampen.

Spesielt Beretningsforedraget understreka at det å styrke grunnorganisasjonene også hang sammen med å styrke partiet **som helhet**, at det ikke kunne sees som en isolert sak, uavhengig av øvrige forhold i partiet.

LANGTIDSPLANEN fulgte opp anvisningene fra landsmøtet.

-Det ble stilt spesielle krav til SK ; om at SK måtte jobbe på en slik måte at det som skjer i laga fikk avgjørende innflytelse på utviklinga av partiets politikk. "Den store kapitalismediskusjonen" og arbeidet med "strategisk planlegging" ble pekt ut som spesielle "satsningsområder".

-Konkrete retningslinjer som ellers ble stilt, var: "korrigere massearbeidet gjennom konkrete kampoppgaver og gjennom KK- og rekrutteringsarbeid", "styrke partiets arbeider- og kvinneinnretting" og "skoleringskurs for lagstyrene".

HVORDAN HAR VI SÅ FULGT OPP DISSE RETNINGSLINJENE ?

*"Den store kapitalismediskusjonen":

Diskusjonene og aktivitetene ellers rundt denne, har styrka partilaga, sjøl om laga i seg sjøl ikke har

spilt den rolla vi la opp til at de skulle gjøre. Det er viktig å fullføre opplegget rundt den også det siste året i planperioden

-Laga har ikke spilt den rollen vi tok mål av oss til med å utvikle analyser og bringe fram mye materiale. Dette har i **hovedsak** skjedd i andre fora enn laga (SK og SK-utvalg , spes. FU og Kvinneutvalg, tilsvarende på DS-plan , seminarer og konferanser, debatter i RF, Materialisten og KK). Sjøl om noen lag har gjennomført lokale analyser , som også har gitt materiale til helhetsanalysene våre .

Partidiskusjonene rundt dette (som fram til 1987 har vært: "omstillinga av Norge", "3.verden" og "Klasser i Norge") i laga, har variert mye. Utifra rapportering , og oversikt ellers, er det neppe over 50% av laga som har hatt diskusjoner som de mener har vært gode.

Mange partimedlemmer, både fra lag som har hatt gode lagsdisk. og fra lag som ikke har hatt disse tinga opp på lagsmøter i det hele tatt, har imidlertid utvikla seg politisk gjennom konferenser/seminarer og studier av skriftlig materiale.

Det er mye som taler for at vi stilte for ambisiøse mål for lagas rolle i "den store kapitalismediskusjonen". At vi skapte endel forventninger som også kom i konflikt med den tillempeing av partimodel-len vi nå prøver å gjennomføre. Og, at vi dermed la for lite vekt på andre tiltak . SK og Dser burde kanskje i enda større grad ha satsa på seminarer og konferanser, på endel sentrale temaer, rundt i distrikta. Som grunnlag også for oppfølginger i lag.

Satsinga på de store sentrale konferansene som er holdt, har avgjort vært riktig.

Lagsbehandlinga ble forringa noe

ved at endel av materialet fra SK kom seinere enn lova. Og ved en teknisk feil ble diskusjonsopplegget for "klasser i Norge" amputert i den første utsendinga. Allikevel tror vi at dette er en underordna årsak til dårlig lagsutbytte.

*"Strategisk planlegging".

Langtidsplanen vi nå jobber etter, er et godt skritt i riktig retning for å bygge opp partilag som bidrar med å utvikle partiet både politisk og organisatorisk. Den stiller krav til laga om å sette seg inn i klasseforhold og klassekampen lokalt. For å bruke dette til på best mulig måte å bygge ut **partiet** der.

Sjøl sagt vil ikke planen, i seg seg sjøl, forandre et lag. Den har også noen svakheter som åpner for at lag kan fortsette på "gammel måte". Det gjelder derfor ikke bare å se på om planen er **riktig**, men også på **hvordan den er brukt**, ledelsesmetodene bl.a.

Når vi strever med å oppfylle intensjonene i planen, har det vel så mye å gjøre med at vi ennå ikke er skikkelig konsolidert på **innholdet** i den. Og at vi henger igjen i en partimodell, og ledelsesmetoder knytta til den, som er tilpassa **andre oppgaver** enn dem vi nå setter i fokus.

For, som vi kommer inn på nedenfor, det er ennå langt igjen til at vi bruker nok av tida vår til direkte å få folk med i partiet og abonnere på KK. Metodene med "KK-år" og "Verve-år" har vært riktige, for å prøve å få gjennomslag for innholdet i planen.

Partiet ligger også "for lavt i terrenget", og eksterne ledelsesmetoder i tillegg til de interne er ennå for usystematisk og dårlig utbygd.

Beretningsdiskusjonen må få fram

mer materiale på hvordan **laga sjøl** har klart å tillemppe landsplanen, lage lokalanalyser og lokalplaner. Det ble gjort endel bra arbeid med lokalanalyser, i allefall fram til ut i 1986. Det styrka en god del lag. Men, dette arbeidet førte også til frustrasjoner noen steder. Delvis pga at oppgava ble stilt for omfattende, og ved at det skorta på oppfølging og samordning av arbeidet.

Majoriteten av laga legger nå lokalplaner, av et eller annet slag. Men, endel er fortsatt for avgrensa tid **mateplan**. At opplegga for de obligatoriske partidiskusjonene i landsplanen, fortsatt er for mye prega av den gamle planmodellen, må ta noe av skylda for dette.

SK mener ikke at vi skal slutte med å ha obligatoriske partidiskusjoner. Men, de er for stereotypet lagt opp. Bygd på modellen med at det stort sett er **partilagat** som det meste skal presses gjennom. Partimodellen vi nå legger opp til tilsier at de fleste av diskusjonene skal benytte seg av både debatter i intern- og eksterntressa, og av seminarer og åpne møter. Partilaget skal spesielt ta hand om evt. avstemninger og behandling av saker det er større motsigelser på i laget.

Normalt vil de viktigste politiske diskusjonen i laget være knytta til det arbeidet laget skal gjøre med å få nye medlemmer. Dvs. politiske spørsmål som opptar de vi jobber med og som vi må skolere oss i for å spille en politisk rolle i området vårt.

*Korrigere massearbeidet

Dette skulle først og fremst stilles opp i forhold til hvordan vi jobba med de store klassekampsakene og med KK- og rekrutteringsarbeid. Vi konsentrerer oss her om de 2 siste sakene, fordi det setter

skarpest lys på hvordan vi driver den type massearbeid som vi er **spesielt** laga for.

Midtveis i KK-året oppsummerte vi at i ca halvparten av laga var flere medlemmer trekt med i aktivt KK-arbeid enn før. Allikevel var det slik at ca 60% av partimedlemmene ennå ikke hadde verva noen abonnent til da i KK-året. Og ca 5% av medlemstokken sto for rundt 1/3 av abonnementsvervinga.

Talla for siste halvdel av KK-året tyda på en viss positiv utvikling videre; at det nå var flere medlemmer som sto for vervinga og at flere lag hadde KK-arbeidet som en fast, kollektiv oppgave, knytta til partibygginga.

Beretningsdiskusjonen må finne ut av hvordan dette har utvikla seg videre.

Kampanjeresultatene i 1987, sammenligna med 1984 og 1985, kan isolert tyde på en viss varig gevinst. Men, det er flere faktorer som spiller inn. Nedgangen i løssalget, og det at enkeltpersoner i større grad enn før driver et bedre fornyingsarbeid, er ting som peker i motsatt retning.

At partiet i 1987 i første rekke har vært retta inn på valgkampen og verveåret, må også tas med i vurderinga. Har bedra massearbeid slått ut her?

Det er interessant å se at et av toppfylke i KK-året; Vesetfold, nå er det fylket som ligger i teten med studiesirkelbevegelsen, og at de fortsatt ligger blant de bedre i KK-arbeidet. Distrikt som Telemark og Rogaland, som er jevne og gode KK-fylker, ligger også i tetskiktet med verving/sirkler.

I hvor stor grad henger disse resultatene sammen med bedre massearbeid fra avdelingene sin side?

Når det gjelder omfanget av direk-

teverving og sirkelbevegelsen til nå (des), så tyder den på at det neppe er mer enn ca 1/3 av laga som er kommet skikkelig igang med å jobbe med folk om medlemskap. Dette er oppsummert grundigere et annet sted i beretninga. Men, som målestokk for kommunistisk massearbeid, viser det at det er mye å hente her ennå!

***Skolering av lagstyra**

Dette er oppsummert under punktet om partiskolen.

Erfaringene stadfester den viktige rolla lagstyret har for kvaliteten til laga. Det er ikke nok at laget består av mange dyktige enkeltkamerater, hvis det ikke har et fungerende styre.

DEN VIDERE JOBBINGA MED GRUNNORGANISASJONENE ?

Å styrke dette organisasjonsleddet vil også måtte bli en viktig sak for neste periode.

Endel er oppnådd i denne perioden, som gjennomgangen foran peker på. Men, fortsatt er det svært mange partilag som fungerer dårlig.

Det er blitt tydeliger at de overodna sakene, også for grunnorganisasjonenes "ve og vel", først og fremst er generelle **partisaker**, som

-Innrettinga på partiarbeidet. Hva partiet (og laget) skal satse sterkest på?

-Partimodellen og ledelsesmetoder; hvordan vi tillemper disse for å nå de måla vi har satt opp?

Dvs: at å styrke grunnorganisasjonene betyr å rett opp saker som får direkte konsekvenser for **alle ledd** i partiet.

For å konkretisere dette, vil vi

sette opp 2 saker saom nå er sentrale for å styrke partilaga:

1) Høyne partiprofilen. Markere partiet ,spre KK og satse på verving til partiet og ungdomsforbunda

Ha dette med som ei oppgave knytta til så og si alt vi gjør. At dette skal være et bindeledd for alle de ulike klassekampsakene vi driver med.

Det må også få organisatoriske følger; knytte folk på ulike vis til partiet. AKP stå klart fram som drivkrafta der hvor vi organiserer RV f.eks. Kurser og konferanser fortrinnsvis i AKP-regi.

2) Utnytte de legale forholda vi ennå lever inder i sterkere grad.

La partimedlemmet få flere impulser enn det det får kun gjennom laget (seminarer og partiskole ,åpne møter ,skriftlig debatt...)

Styrke de personlige kontaktflatene mellom partinivåa (SK-DS-ledelse, DS-avdelingsledelser).

At Distriktstyra spiller en betydelig rolle for å få et **flertall** av partilaga til å utvikle seg positivt, ser vi tydeligere og tydeligere. Organisering og ledelsesmetoder til DSa må imidlertid også tilpasses den nye legalt-illegalt-modellen. Opprettholde interne kontaktlinjer, men også eksterne linjer må utnyttes . Åpen politisk kontakt skal skje i større grad enn det gjør idag.

På over 100 steder i Norge skal AKP egentlig stå åpent fram og være

På samme måte som hele partiet ikke har ei enkelt klassekampoppgave, sjøl om det skulle være kampen for 6-timersdagen, som sin **overordna** oppgave, har heller ikke ei avdeling helse-sos.politikk/ miljøarbeid, anti-rasisme.e.l. som den oppgava som **først og fremst** skal samle det.

I dag er de samlende oppgavene: rekruttering , propagandaarbeid med KK som hovedredskap, og skolering. (Viktige deler av skoleringa er trekt ut til Partiskolen).

En betingelse for å få gode lag , er at de bygges opp rundt et bestemt **massegrunnlag** og at de bygger arbeidet sitt opp omkring disse samlende oppgavene. Om det er et boliglag ,fagliglag, eller et anti-imperialistisk lag er ikke det vesentligste, hvis det har ei slik innretting.

kjent.

Ved siden av disse 2 tiltaka, som ikke bare er en "grunnorganisasjonssak", er det også 2 mer særegne saker som er sentrale for laga:

1) Følge opp styreskoleringa

2) Avklare bedre retningslinjene for organisering av lag.

Når det gjelder dette siste, så henger det sammen med det 1. av de generelle tiltaka; vi organiserer ut i fra hva som er viktigste oppgava vår. Dvs. et partilag bygges opp omkring oppgava "skape kommunister". Både utvikle de som er i laget og trekke inn nye.

2) OPPBYGGINGA AV PARTISKOLEN

Satsinga på å bygge opp partiskolen var uttrykk for ei oppvurdering av partiets studiearbeid; Få sikra ei systematisk skolering av medlemmene, midt oppe i den løpende klassekampen og spesielle linjekamper. Behovet for ei slik satsing bygde både på egne erfaringer og vurderinga av hvilke oppgaver et kommunistparti i vår strategiske periode bør legge stor vekt på;

-Der hvor en har greid å gjennomføre studier og seminarer som har vært lærerike, så har dette ført til mer perspektivrike, mer motiverte, mer sjølstendige medlemmer. Studiene har styrka den eksterne aktiviteten-ikke stjelt kreftene fra denne.

-Det har det siste tiåret vært et stort problem for oss å skolere nye medlemmer. Medlemstokken er blitt mer sammensatt, med folk som har vært gjennom grunnstudier flere ganger, og folk som har hatt svært lite av dette. Partiskolen skal sikre at folk får bli med på studier uansett på hvilket tidspunkt de kommer inn i partiet, uavhengig av hvilke partidiskusjoner som går akkurat da.

-Kommunister trenger også en motgift mot den borgerlige ideologien som stadig påvirker. De siste åra har dette ideologiske presset vært ekstra sterkt; både åpent forsvar for kapitalismen gjennom "penge og næringslivsideologi" -og alskens spekulative nyidealistiske retninger.

-Internasjonalt som i Norge skjer endringene raskt. Vi trenger å beherske analyseredskapene. Vi må bekjempe både dogmatisme og motetegnning overfor de endringene som skjer.

Endel er oppnådd.

-Sentralt er partiarbeidet på dette området leda av Studieutvalget, som i denne perioden har fungert godt. Noen av de større distrikta har også egne studieutvalg, nesten alle distrikta har studieledere.

Hvert halvår har det vært **sentrale studielederkonferanser**. Konferansene ligger hele tida et halvt år foran studiene i distriktene. Disse konferansene har vært gode og nødvendige. Det har også vist seg at deltakelse på disse har vært ei forutsetning for å følge opp partiskoleplanene.

Det har vært lagt vekt på å lage egenprodusert materiale -framfor å lage studieopplegg direkte på klassiske verk. Dette har vært en styrke for studiene, både faglig og pedagogisk.

Det er bugd opp et eget selskap Studietjenester A/S og en egen studieorganisasjon, Ny Verden, for å styrke studiearbeidet. Vi tar med et eget punkt om disse helt til slutt her.

-Høsten-85 og våren-86 gjennomgikk ca 60% av styremedlemmene i partilaga Lagstyrekurset. De fleste var godt fornøyd med det umiddelbare utbyttet av studiene, og de styrka mange lag. Det er ulike syn på langtidsvirkningene i forhold til styrkinga av partilaga. Endel steder burde studiene vært bedre samkjørt med det konkrete korrigeringsarbeidet. Dessuten har det vært et mindre fast grep om **oppfølginga**, det å få nye styremedlemmer gjennom disse kursa, sammen med de som droppa ut fra den 1. runden.

-Når det gjelder medlemskurs, så er 2 av de 3 kursa på Trinn 1 gjennomført. På Trinn 2 har vi vært gjennom 2 kurs fram til nyåret-88; om militærpolitikk og om kommunistisk kvinnepolitikk (på boka

"Søstre Kamerater"). I 1988 skal vi gjennom 2 nye Trinn 2-kurs.

I forhold til den opprinnelige planen, har vi skjøvet det siste av Trinn 1-kursa over til neste landsmøteperiode, samtidig som vi har utsatt 2.runde med Trinn 1-kurs. Det har vist seg å bli for mye å kjøre 2 kurs parallellt hvert halvår i de fleste distrikta. I allefall i denne fasen av partiskoleoppbygginga.

Bare ca halvparten av de medlemmene som skulle ha deltatt på kursa har vært med. Det har deltatt noen av de som kursa var frivillige for (de som ble medlemmer før 1.1.84), men ikke så mange at kursa som har vært holdt har blitt fyllt opp.

De som har gjennomført kursa har i all hovedsak vært fornøyde.

-Studieutvalget har hatt hovedarbeidet med å lage en ny Grunnsirkel til "verveåret"; "Bli med i AKP". Den er forsøkt laga realtvt enkel -og er konsentrert om noen sentrale problemstillinger. Den forutsetter at nye medlemmer får en grundigere teoretisk skolering gjennom partis-kolen.

Det er ennå for tidlig å gi noen helhetlig vurdering av hvordan denne sirkelen fungerer.

-Bøllekurtsbevegelsen har kommet sterkere inn i studiebevegelsen etter at langtidsplanen ble lagt. Men, først og fremst ved at kvinner utafor partiet har gått på kurs. Vi har iklke god nok oversikt ennå til å si om målet med at alle partijenter skulle få tilbud om kurs er oppfylt.

Arbeidet videre

Til tross for det positive som er oppnådd, er det noen åpenbare feil og problemer i partiskolearbeidet.

Det er et misforhold mellom de ressursene som blir brukt i det sentrale studiearbeidet og den (manglende) bruken partiet som helhet

gjør seg av partiskoleopplegga.

Vi peker i det følgende på visse korrigeringsiltak. Men, det er også grunn til å reise spørsmålet om det er **betydelige uenigheter om studier bør stå så sentralt i arbeidet med å styrke partiet, som denne langtidsplanen har hatt som utgangspunkt.**

-Samtidig som vi har særegne ledelser for studiearbeidet, trenger vi et **kollektiv ansvar** for dette i ledelsene på ulike nivåer. Da kan det også bli mulig å få fram åpent de virkelige uenighetene om studienes plass i partiarbeidet. Det betyr at både SK, Dser og lagstyrer må diskutere studiene og ta stilling til hovedlinjene i dette arbeidet.

-Vi må utvide målgruppa for partiskolestudiene. Midtveis i landsmøteperioden oppfordra SKAU om å fylle kursa ved at flere enn den opprinnelige hovedmålgruppa skulle delta. Landsmøtet og diskusjonen om neste langtidsplan må ta stilling til en ytterligere utvidelse av studieomfanget.

Det har også hatt betydning at så få av lederne og de mest drivende folka i partiet ikke har deltatt på kursa.

Enkelte av partiskolekursa kan også kjøres som åpne kurs, dersom de medlemmene som ikke kan gå der blir sikra kurs ellers. Dette vil også styrke båndene våre til det nærmeste omlandet, bidra til å utvikle et politisk miljø rundt partiet og øke rekrutteringa.

-Det må legges større vekt på markedsføringa av kursa og studieøkene.

Det må også eksperimenteres endel med **kursformen** (eks. større bruk av forelesere, kurs spesielt innretta på arbeidere osv.)

-Vi må fortsatt holde fast på utviklinga av partiskoleopplegget i grunnleggende teoriskal ha førstehandsprioritet. I tillegg må det holdes aktuelle seminarer, utvikles kurs for spesielle målgrupper. Vi må også vise hvordan partiskolekurs har relevans for bevegelsen "her og nå".

(eks. imperilismeheftet i forhold til kampen mot rasismen).

-Bøllekursbevegelsen må knyttes enda nærmere til partiets studiearbeid ; både ved at partijenter går kursa og at de brukes i rekrutteringsarbeidet til partiet.

En spesiell sak: Kvinnene og studiene

Medlemskolen hadde et eget mål om bøllekurs for kvinnene i partiet. Når det gjelder partiskolen, så er det visse problemer i forhold til kvinneinnføringa, Viktigst er det at ledelsen av dette arbeidet er blant det mest mannsdominerte i partiet. Bare 2 distriktstudieledeere er damer. Sommeren -87 er det fortsatt bare 2 damer i det sentrale Studieutvalget-en periode var det ingen.

Sjøl om kvinneinnføringa stadig blir tatt opp på studielederkonferanser og studieutvalgsmøter, så er det klart at det er helt nødvendig å endre denne kjønns sammensetninga om ikke ledelsesmetoder og politikk skal bli mannspreget. I mange fylker er kvinnene i flertall på partiskolekurs, men de har også størst problemer med å få satt av tid til forberedelser, til å komme hjemmefra på helgekurs osv.

Også i studiebøkene er det gjort feil i forhold til kvinneinnføring og kvinnepolitikk. I Trinn 1B om politisk økonomi fins det ikke damer i eksemplene og behandlinga av familiens rolle er helt utelatt. I grunnsirkelen er "oppløsninga av familien" ikke behandla i teråd med resolusjonen fra landsmøtet. Denne kritikken av studiebøkene er det forøvrig uenighet om i Studieutvalget.

STUDIETJENSETER

-har bygd opp et eget apparat for produksjon og distribusjon av partiskolebøkene og en rekke hefter om viktige politiske spørsmål. Dette har økt spredninga av slikt stoff i partiet og omlandet, og er en viktig gevinst.

NY VERDEN

-er en egen studieorganisasjon som AKP tok initiativet til og har bygd opp.

Ved utgangen av 1987 ere ialt organisasjoner tilslutta Ny Verden i Ny Verden. De tilslutta organisasjoner har 1 plass hver i styret. Alle medlemsorganisasjoner har gjensidig fordel av samarbeidet.

I denne landsmøteperioden har Ny Verden økt fra 87 registrerte studietiltak i 1984 til 356 i 1986 og sannsynligvis over 500 i 1987.

AKP (derunder registrert RV, RU og NKS) sto for 73% av aktiviteten i 1986.

Det er flere årsaker til framgangen. Men, de viktigste er opplagt at vi har hatt en studieinstruktør og den fantastiske responsen på AKPs bøllekurs .

Den sentrale økonomien

Fra 1981 til i dag har partiets kontingentinntekter økt noe i kroner, men korrigert for prisstigning er kontingentinntektene kraftig redusert. I perioden har medlemstallet gått tilbake, og sammensetninga av partiet har endret seg en god del. Det er vanskelig å si om kontingenten har økt eller minket i forhold til medlemmenes inntekter, men det kan i så fall ikke være snakk om store endringer.

I hele denne perioden har kontingenten utgjort den absolutte hoveddelen av partiets inntekter. Drifta av partiskilen og RV er finansiert med egne midler; statsstøtte til studiearbeid og partistøtta, som er knytta til de parlamentariske organa.

To problemer peker seg ut når det gjelder kontingentinngangen. Det er *restansene* som f.eks. pr. slutten av 1987 er så store fra 1.termin at det er likviditetskrise, og til sjuende og sist mye kontingent vi aldri får inn. Og det er *satsene* som ikke blir fulgt. Det er så store forskjeller mellom distriktene at dette ikke kan forklares som forskjeller i medlemmenes inntekter. F.eks. har det distriktet som ligger lavest en gjennomsnittskontingent på 60% av det distriktet som ligger høyest. Både politiske uenigheter og svakheter i det organisatoriske arbeidet ligger bak denne utviklinga.

Inntektssvikten har medført at sentralen har måttet skjære kraftig ned på utgiftene på disse sju åra. Til nå har vi ikke redusert antall ansatte. Dette har vi klart med å skjære lønningene ned til et minimum. Men lønna til de partiansatte er nå så lav at det er et problem. Blant annet er det vanskelig å få folk til å jobbe for partiet, for de har rett og slett ikke råd.

Samtidig er det klart at en så omfattende reduksjon av utgiftene ikke har vært mulig uten at vi også har måttet redusere den virkelige virksomheten en god del. Vi kan ikke fortsette å skjære ned uten at vi kommer i en situasjon der ledelsen blir handlingslammet fordi det ikke er midler til aktivitet.

Partidistriktens økonomi - behovet for yrkesrevolusjonære

Partidistriktene er i en noe annen situasjon enn sentralen. Bare et fåtall av distriktene utenom Oslo har noengang hatt økonomisk mulighet til å ha ansatte. At mange distriktsledelser sliter tungt nå, er ikke først og fremst et resultat av at de har fått dårligere økonomi enn før. Men de trenger en *god økonomi mere* nå. Fordi medlemssammensetninga er endret, har vi i mindre grad medlemmer som kan bruke store deler av tida si til å jobbe gratis for partiet.

Det blir mer og mer tydelig at vi trenger *yrkesrevolusjonære* i

distriktene. Vi trenger et sterkere mellomnivå i partiet, både for å utvikle arbeidet lokalt, og for å avhjelpe sentralen. Dette krever en helt annen økonomi enn det vi har idag. Utfordringa til partiet blir også å finne nye måter å skaffe penger på.

Større satsing siste del av perioden

Fra og med 1987 har SK prioritert opp arbeidet med partiets økonomi. Det pågår nå en obligatorisk partidiskusjon om partiets økonomi. De viktigste målene er å få orden på kontingentinnbetalinga, danne sympatisørstøttering samt å få medlemmene til å gi en del av arv, gaver og gevinster til partiet. Det er også et mål at hele partiet skal kjenne partiets økonomi og føle ansvar for den. I tillegg legges det vekt på fostring av de økonomiansvarlige.

Andre områder av partiets økonomi som er modne for drøfting, er spørsmålet om sjølberging kontra statsstøtte, andre inntektskilder for partiet enn kontingent og statsstøtte.

4) KRIGSFAREN OG FOLKEKRIG

Partiet har videreutviklet og endret den politiske linja for folkekrig i Norge. Det har vært gjennomført en partidiskusjon på dette i 1987. Denne diskusjonen var opprinnelig ikke på planen. Imidlertid mente SK at det var riktig å ta med hele partiet på endringene og videreutviklinga av disse linjene.

Mao sa at politikken må styre geværløpene. NPA på Filippinene har anvendt Maos prinsipper i sin folkekrig, og partiet vårt har mye lærdom å hente fra dem. Studiene av deres erfaringer og erfaringer fra andre land generelt, har hatt betydning for endringene i våre linjer.

De har vist behovet for politisk arbeid blant massene som avgjørende for militær kamp. Fra å se partiet som hovedvekta i folkehæren, ser vi nå partiet både som ledere i motstandshæren og ledende i folkefronten. Vi har innsett at vi grovt har neglisjert kvinnes rolle og særskilte stilling under en okkupasjon og i en folkekrig. Framgang og seier vil avhenge av evnen til å gjøre kvinnene i stand til å delta i folkekrigen i en situasjon hvor kvinnes mulighet for politisk aktivitet vil bli ytterligere forverret, bl.a. ved enda mer omsorgsarbeid.

Hvordan gikk partidebatten?

Det ble reist kritikk av at denne debatten ble tatt nå. Kritikerne mente uenighetene om linjene var mye mer aktuell i partiledelsen enn ute i partiet, og mente det var feil prioritering å få denne debatten nå.

En annen kritikk som kom fram, var at de enkelte partilag og medlemmer ikke hadde kunnskapsmessig forutsetning for å føre denne debatten på vettugt vis, fordi de nødvendige kunnskapene ikke var blitt hele partiet til del. Denne kritikken har sammenheng med partimodellen og arbeidsformene våre.

Det var lenge siden partiet hadde diskutert folkekrig, og debatten avdekket ulike syn på viktige spørsmål, bl.a.:

- Hvor stor vekt vi skal legge på å forberede partiet på en folkekrig.
- Hvor overhengende faren er for et sovjetisk angrep.
- Om Sovjet eller USA vil være angriper i Norge.
- Er det mulig å utvikle en folkehær med regulære styrker som kan vinne over en okkupant?
- Er modellen med "å omringe byene fra landsbygda" riktig i et land som Norge?
- Hvor raskt kan militær motstand utvikles etter at den borgerlige hæren er slått?

Helhetlig sett kan vi si at partiet er bedre rusta til å ta ledelsen i en motstandskamp idag enn ved inngangen til landsmøteperioden. Vi har en riktigere politisk linje nå. Denne linja er fulgt opp med konkrete tiltak i halvparten av distriktene og diskutert i 30% av laga. Samtidig er det klart at engasjementet for dette området er mindre i partiet nå enn det var før. Vi må også ta med i vurderingen lederproblemene i partiet, kvaliteten av massearbeidet, og partiets manglende oppslutning blant ungdommen. Disse *partibyggende momentene* er viktigst i perioden som kommer, også for arbeidet med å forberede en motstandskamp mot okkupasjon.

De umiddelbare utfordringene for partiets arbeid på dette området blir å gjøre de kunnskapene og erfaringene som fins i partiet til hele partiets eiendom, samt å jobbe videre med kvinneperspektivet. En første forutsetning blir å øke kvinneandelen blant de som i dag jobber med disse spørsmåla i partiet. Det er 95% menn.

5) SIKKERHETSARBEIDET

SK har i perioden gjennomført en undersøkelse i partiet om sikkerhetsarbeidet og klassifisering. Det har vært en partidiskusjon om forholdet mellom legalt og illegalt arbeid, som slutta opp om de nye retningslinjene for klassifisering av medlemmene som SK la fram.

Som det også er behandla andre steder i beretninga, legger vi nå større vekt på å utnytte de legale kampformene som forholde vi ennå lever under gjør mulig. Flere partimeldmmmer enn tidligere skal stå fram som kommunister ovenfor omlandet vårt, og som talspersoner for partiet.

Vi har også gått bort fra den strategiske målsettinga, som ble satt opp i 1978-79, om at et flertall av medlemmene skulle være hemmelige. Også fordi arbeidet under illegale forhold i stor grad vil være politisk massearbeid.

Om vi har lagt om på det innbyrdes forholdet mellom legalt og illegalt arbeid, betyr ikke dette at det

illegale arbeidet er mindre viktig. Revolusjon er fortsatt ulovlig, og borgerskapet tar allerede idag tiltak for å kunne slå til mot oss med hardere midler under skjerpa forhold.

Retningslinjene for sikkerhetsarbeidet står fortsatt i hovedsak ved lag. Det står igjen å endre noen instruksjer i tråd med de generelle retningslinjene vi har vedtatt.

Kanskje den viktigste svakheten ved sikkerhetsarbeidet nå, er at mange av de konkrete retningslinjene er "sovende". I tider hvor vi ikke ser direkte resultatene av dette arbeidet, vil vi spontant ta lettere på å oppsummere hvordan det drives og ta tiltak på å forbedre det.

Å la det "skure og gå" kan også føre til at det utvikler seg uenigheter som ikke kommer skikkelig fram .

Sikkerhetsinstruksjonen sier at alle lag med jevne mellomrom skal ta den for seg, og vurdere denne sida ved partiarbeidet.

OM VALGARBEID OG RØD VALGALLIANSE

Ved Stortingsvalget i 1986 fikk RV 14 818 stemmer. Det var 3000 stemmer færre enn ved stortingsvalget i 1981, og samme resultat som ved stortingsvalget i 1977. Det var ca 11 500 færre stemmer enn ved fylkestingsvalget i 1983.

Den store tilbakegangen var uventet for størsteparten av partiet, og fungerte demoraliserende. Før valget var det ulike vurderinger i partiet om mulighetene, om prioriteringer og om metoder. I Oslo ble

det ført valgkamp med det erklærte målet å vinne mandat. Resultatet ble likevel en tilbakegang i antall stemmer i forhold til kommunevalget to år før, og ca 40% av det nødvendige stemmetallet for mandat.

De to viktigste grunnene til tilbakegangen i 1985 var: - Arbeiderpartiets offensiv for å vinne regjeringmakta og radikale folks ønske om å bli kvitt Willoch-regjeringa. - RV hadde ikke mandatsjanser.

Dette var også SKs hovedsyn. Men i oppsummeringer etter valget, ble det også lagt vekt på at et dårlig massearbeid gjennom flere år, og en svekkelse av ML-bevegelsen totalt nå hadde gitt seg utslag i valgresultatet. Sett i lys av valgresultatet for 1987, må vi kunne si at den analysen var gal.

Et mindretall i SK mente at RVs løse organisasjonsform var en av de sentrale årsakene til at vi ikke greide å gå fram ved stortingsvalget.

Kommune- og fylkestingsvalget i 1987 ga RV 17 flere mandat enn i 1983. I tre kommuner mista RV sin ene representant, men RV er nå representert i 16 flere kommuner og 2 flere fylkesting enn før valget. I flere kommuner mangla det få stemmer på representant. RV fikk ved fylkestingsvalget 27 852 stemmer, 1,3% av stemmene totalt, og 88% flere stemmer enn ved Stortingsvalget. RV økte med 1657 stemmer i forhold til kommunevalget i 1983 og med 1699 stemmer i forhold til fylkestingsvalget. Dette var et meget godt valgresultat.

Valgresultatet viser at lokalvalg og mulighetene for mandat teller mye for RVs valgresultat. De viktigste valgkampsakene betyr også en god del for resultatet. I 1987 vant RV på sin anti-rasisme og asylpolitikk. RV vant også på en klar kvinneprofil. Markerte og populære toppkandidater har også stor betydning. Men det viktigste for resultatet ved lokalvalg er et stabilt arbeid med markering av klare standpunkter og initiativ gjennom flere år. RV gjør det bra der hvor partiet har drevet et godt arbeid i lang tid.

Det er motsigelser i partiet om

hvor stor vekt det skal legges på arbeidet i/overfor parlamentariske organ og hvor høyt valgkampen skal prioriteres. SKs syn er at det har vært korrekt å ha valgkampen som en hovedoppgave de siste 2-3 månedene foran hvert valg, at RVs arbeid i kommunestyre og fylkesting er en viktig del av partiets arbeid, at det må bygges opp kollektiver rundt representantene og at en rekke partikamerater må ha parlamentarisk arbeid som sin viktigste oppgave. Et lite mindretall i SK mener at det parlamentariske arbeidet må innta den sentrale plassen i partiets arbeid uansett om det er valg eller ikke.

I viktige deler av partiet prioriteres valgkampen for lavt. Det legges også for liten vekt i partiet som kollektiv og også i ledelsene på ulike nivå når det gjelder å utforme linja for valgkampen og for det arbeidet som innvalgte representanter skal utføre.

Det er nødvendig at RVs arbeid i kommunestyre og fylkesting i sterkere grad blir et kollektivt arbeid, og at det knyttes nærmere til det øvrige partiarbeidet. Bare på den måten kan det bli et godt reskap for partiet, og bare på den måten kan det utvikle seg til noe varig og stabilt arbeid.

Flertallet i SK er uenig i at parlamentarisk arbeid og arbeid i tilknytning til de parlamentariske organene skal være den viktigste oppgaven til partiet. Det er det utenomparlamentariske arbeidet i ulike typer masseorganisasjoner som fortsatt må være det primære for partiet. Arbeidet i parlamentariske organer må støtte opp om og tjene det.

RV er fortsatt ikke noe alternativ

for **de fleste** arbeidsfolk og radikale i Norge.

Det er samtidig klart at RVs representanter lokalt gjør en dyktig jobb. RV har klart å markere seg på noen enkeltsaker og fått respekt for sitt avsløringsarbeid og konsekvente støtte til interessene til vanlige folk. Det er prøvd å utvikle en kvinneprofil i RV, og det er gjort mye viktig for å fremme kvinnekrav og støtte til kvinneopprøret, men noe systematisk og helhetlig arbeid for å styrke kvinneprofilen er ikke utvikla, og antall kvinnelige representanter er meget lavt.

Årsakene til det lave antall kvinnelige RV-representanter er sammensatt. Det stilles store krav til kvinnene i partiet, de skal både være ledende kvinnepolitikere og utgjøre halvparten av alt politisk arbeid. Det er ikke mulig å oppnå alt i en javs. Krava til kvinnene setter dem under hardt press både fra kvinneundertrykkinga i samfunnet, i partiet og manglende forståelse for kvinnekampens betydning hos menn i partiet. Resultatet er at mange er slitne og sier nei til å påta seg ytterligere oppgaver. Arbeidet i kommunestyrer og fylkesting er prega av menn og deres premisser, kanskje i enda større grad enn annet arbeid, og gjør at kvinner kvier seg for å gå inn i det. Kampen om mandat fører til personfokusering og at de som fra før av er mest offentlig kjent, og det har i stor grad vært menn, velges til listetopp.

Partiet har heller ikke klart å få en del sentrale spørsmål som angår **hele** arbeiderklassen godt nok forankra i RVs politikk. Det kom bl.a. til syne i den siste valgkampen. Sentrale spørsmål som rentepolitikk og kampen mot industrirasing kom helt i bakgrunnen.

Det er danna RV-radioer flere steder i landet. De er behandla i et eget avsnitt/kapittel.

Det har i hele perioden stått ulike syn i partiet på hvordan RV skal utvikle seg. Denne uenigheten finnes også i SK. Det store flertallet i partiet har stått for at RV skal være slik det i praksis har vært med en viss grad av et permanent RV-apparat, men uten egen medlemsorganisasjon. SKs flertall deler dette synet. Et mindretall i SK mener det er riktig å organisere RV som medlemsorganisasjon fra topp til bunn, og med en stor grad av sjølstendighet i forhold til AKP. I partiet finnes også det synet at RV bør legges ned og at AKP skal stille til valg under eget navn.

Inntil siste landsmøte i RV var forholdet mellom partiet og RV detaljregulert i RVs vedtekter. Disse vedtektene skapte mye irritasjon både blant uavhengige og partimedlemmer, og det var riktig å gå inn for mindre detaljregulering slik det ble vedtatt på RVs landsmøte i 1987 etter anbefaling fra SK. Det var også riktig å bevare partiets eiendomsrett til navnet RV og RV som en allianse mellom AKP(m-l) og uavhengige sosialister.

Den nåværende alliansen er **en** form for valgtaktikk som er historisk betinga, og ikke fastlagt en gang for alle. Spørsmålet om prioritering og allianseformer vil bli et viktig spørsmål å avklare. Ettersom Stortingsvalg og lokalvalg er svært forskjellige, vil spørsmålet om mulighetene for å oppnå stortingsmandat også kreve en debatt om nye allianseformer.

Både valgkamp og det permanente arbeidet i kommunestyrer og fylkes-

ting er svært viktig for partiet. Slik kan partiets politikk fremmes, vanlige folks kamp støttes, andre partiers politikk avsløres, og skinnendemokratiet og borgerskapets makt også avsløres. Det er viktig med et størst mulig antall representanter. Å vinne stortingsmandat

vil bety en kvalitativ endring av partiets muligheter og posisjon i Norge, og må sees på som en viktig strategisk oppgave.

(mindretallssyna i SK det blir referert til, er utdypa nærmere i vedlegget til beretninga fra Jahn Arne Olsen).

ARBEIDET MED NÆRRADIOER

Partiet driver nå ca 10 nærradioer (ca pga at ikke alle er i kontinuerlig drift). De fleste av dem i samarbeid med uavhengige, som RV-radioer. De spiller en viktig rolle lokalt både for å spre partiets politikk og for å knytte nye folk til den revolusjonære bevegelsen. Mange partimedlemmer har gjort en stor innsats i radioarbeidet.

Hverken SK eller resten av partiet har en god nok forståelse av den betydninga nærradioene kan ha for partiet. SK har gjort lite for å utvikle felles linjer, utveksle erfaringer og programmer mellom radioene, og for å gjøre radioene til en integrert del av partiarbeidet.

UNGDOMSPOLITISK ARBEID

Rød Ungdom. Rød Ungdom er i dag en nokså liten organisasjon. Særlig i første del av perioden (fram til Rød Ungdoms landsmøte våren 1987) var organisasjonen sterkt hemma av indre stridigheter og fløydannelse, der begge fløyer så på hverandre med gjensidig mistillit. Disse stridighetene er ennå ikke overvunnet, men er likevel kommet noe mer i bakgrunnen i forhold til en rekke positive ting som har skjedd. Det viktigste av dette er:

- Rød Ungdom har utvikla sitt eget bøllekurs for unge jenter. Dette har blitt svært populært, og er et viktig middel, både til å aktivisere unge jenter i jentekamp og interessekamp, og trekke dem nær-

mere den revolusjonære bevegelsen.

- Særlig i Oslo har Rød Ungdom klart å skape et politisk miljø av ungdomsskoleelever, et miljø som stadig vokser. Den sterkeste rekrutteringa til Oslo Rød Ungdom har nettopp vært i denne gruppa. Dette er noe av det mest løfterike som har skjedd i den revolusjonære bevegelsen på lenge.

- Rød Ungdom har kasta seg inn i kampen mot rasismen og gjør en flott innsats. De har vært ei viktig drivkraft bak den breie ungdomsfronten mot det nye forslaget til fremmedlov, en front som ble danna høsten 1987.

- I kjølvannet av valgkampen 1987 ser det ut til at Rød Ungdom kan

bygge seg opp igjen på steder der de ikke har vært organisert en stund.

- Rød Ungdom har hele tida drevet et svært bra skolepolitisk arbeid i YLI.

I perioden har partiet i alt for liten grad vært i stand til å hjelpe og støtte Rød Ungdom. Noe som har gjort det ekstra vanskelig, er de skarpe motsigelsene innad i Rød Ungdom. Partiledelsens linje har vært å ikke ta ensidig "parti" for den ene eller andre fløyen, men å jobbe for å bryte opp fløydannelsene og prøve å få diskusjonen inn i et mindre fastlåst og mer konstruktivt spor.

I den kommende perioden må ungdomsarbeidet og samarbeidet med Rød Ungdom få en langt større plass i partiet. Mulighetene er store, og det handler om hele bevegelsens framtid.

NKS. Partiets studentorganisasjon er nå svært liten. Likevel har

organisasjonen klart å spille en viktig rolle i flere av de store studentkampene som har foregått i perioden, ihvertfall i Oslo. Dette gjelder bl.a. aksjonene mot innstrammingene i universitetsbudsjettene våren 1987.

NKS har også starta arbeidet med å utvikle en særegen politikk for kvinner under utdanning.

Men også NKS har vært sterkt hemma av indre stridigheter, fløydannelser og mistillit mellom fløyene. Dette truer etterhvert med å ta knekken på hele det studentpolitiske arbeidet til bevegelsen. Dette er svært alvorlig. Å delta i den politiske, økonomiske og teoretiske kampen på universiteter og høyskoler er veldig viktig for en revolusjonær bevegelse. Det trengs en diskusjon og en langsiktig plan for hvordan vi skal bygge opp igjen det studentpolitiske arbeidet vårt, og om hvordan dette arbeidet skal være organisert.

KULTURARBEIDET

I forrige landsmøteperiode ble partiets daværende kulturutvalg nedlagt. Partiets kulturarbeid led sjølsagt under dette. I inneværende periode er det bygd opp et nytt kulturutvalg, som i all hovedsak består av aktive og erfarne kulturarbeidere. Arbeidet med å bygge opp utvalget gikk gjennom diskusjoner om hva marxistisk kunst- og kulturpolitikk er, diskusjoner som leda fram til en politisk plattform for utvalget.

Utvalget har arrangert flere godt besøkte åpne diskusjonsmøter om aktuelle kulturpolitiske spørsmål. Ei målsetting er å utvikle et fast diskusjonsforum for progressiv kunst og kultur. Utvalget har valgt teateret som det høyest prioriterte arbeidsområdet.

I 1986 var kulturpolitikk en høytt prioritert på sommerleiren på Østlandet. Sommeren 1988 blir det arrangert kulturleir i Trøndelag.

ØKOLOGIKAMPEN

I perioden har partiets arbeid med økologiske spørsmål utvikla seg sterkt og fått en større plass enn planen la opp til. Dette er svært positivt. En stor del av æren for dette har AKP/RVs miljøgruppe, som startet arbeidet på eget initiativ, og både har utvikla politikk på feltet og fungert som "pressgruppe" for å få resten av bevegelsen til å ta økologiske spørsmål alvorlig. Høsten 1986 holdt miljøgruppa en vellykka åpen knferanse, som bidro til å trekke flere med i arbeidet. Seinere har gruppa samarbeidet med Bellona om kurs for miljøaktivister etter "bøllekurs-modellen". Gruppa har også sørga for jevnlig miljøstoff i Klassekampen. Etterhvert har også redaksjonen lagt større og større vekt på øko-politikk, og avisas prestisje i miljøbevegelsen har vokst betydelig.

I forbindelse med presentasjonen av Brundtland-kommisjonens

rapport var AKP (m-l) det eneste partiet som tok rapporten politisk på alvor og prøvde å dra i gang en seriøs debatt om hva slags politiske konklusjoner som må trekkes av det materialet

Brundtland-kommisjonen la fram. Søkelyset ble retta mot norsk miljøpolitikk i praksis, både gjennom Klassekampen og gjennom RVs miljøkampanje våren 1987. Mange steder har det også vært ført viktige miljøkamper under ledelse av AKP /RV lokalt.

Fortsatt er det imidlertid et godt stykke igjen før øko-politikken har den plassen på partiets dagsorden som den fortjener. Like lite som kvinnekampen er miljøkampen et isolert delspørsmål. Miljøkampen får betydning for alle områder av politikken vår: for strategien, for sosialismemodellen, for oppgavene til arbeiderklassen, for internasjonal solidaritet. Her står spennende teoretiske, politiske og praktiske utfordringer i kø !

JORDBRUKSPOLITISK ARBEID

Dette arbeidet har i all hovedsak vært drevet av kameratene i AKPs landbruksutvalg. Arbeidet har både bestått i å utvikle politikk og linjer, skrive om jordbruks-spørsmål i Klassekampen, politisk arbeid innafor Bonde- og Småbrukarlaget og Bondelaget, og arbeid med å trekke i gang aksjoner mot regjeringas jordbrukspolitikk. Utvalget har i hele perioden utgitt RVs landbruksblad.

Landbruksutvalget har bl.a. jobba med å synliggjøre kvinnene i jordbruket og jobbe for å få

deres innsats som bønder anerkjent på lik linje med menns. Kamerater fra landbruksutvalget har vært den drivende krafta i flere bondekvinnekonferanser i perioden.

Sommeren og høsten 1987 har det vært tilløp til bondeopprør mot regjeringas jordbrukspolitikk, blant annet gjennom aksjonene til bøndene i Nord-Østerdal. Her har kameratene fra landbruksutvalget spilt en viktig rolle. Det er en svakhet at det har vært satsa for lite fra partiets side på å jobbe fram støtte fra fagbevegelsen.

Kameratene i landbruksutvalget har reist flere viktige debatter, bl.a. om følgende temaer:

- Hva er det viktigste kravet til statens jordbrukspolitik: Økte overføringer eller indre fordeling?
- Hva slags klasseanalyse av

bøndene, og hva slags syn på alliansen bønder/arbeidere ligger bak de ulike standpunktene?

- Synliggjøring av kvinnebøndene
- Hvordan slåss for et økologisk forsvarlig jordbruk - effektivitetssnormene i jordbruket fremmer miljødelegger.

HOMOPOLITISK ARBEID

I perioden er det blitt oppretta et eget homopolitisk utvalg i partiet. Utvalget har både tatt sikte på å reise diskusjonen om homofil og lesbisk kamp i partiet, og jobbe i homofile og lesbiske miljøer utafor partiet. To homopolitiske konferanser er blitt avholdt, en for partimedlemmer og en åpen, den siste høsten 1987. På partiets kvinnekongress høsten 1987 var det et seminar om lesbisk kamp. Seminarinnledninga er utgitt som hefte.

Homofile menn og lesbiske kvinner er blitt tvunget til å reflektere over sin egen kjønnsidentitet på en annen måte enn heterofile menn og kvinner, fordi samfunnet ikke byr dem noe "ferdig" mønster å gå inn i. I kampen for å

forandre de sosiale kjønnene som dette samfunnet skaper, er derfor homofile og lesbisk erfaringer av betydning for alle kvinner og menn. Debatten om dette har såvidt starta i perioden.

Mange partikamerater gjør et stort og viktig arbeid i homofile og lesbisk organisasjon. I perioden har blant annet støttearbeidet for Henki Hauge Karlsen og kampen mot AIDS vært sentrale oppgaver. Det er en styrke for partiet at vi har en rekke homofile og lesbiske kamerater som står åpent fram. Men det er fortsatt et problem at de ofte ikke får den støtten de trenger, og ennå møter både usynliggjøring og fordommer i partiet.

III. Viktige motsigelser rundt partiets kurs framover

1) "Bredt, rødt folkeparti" eller høyere kommunistisk profil og dristig taktikk.

På en rekke enkeltsaker har bevegelsen mye større oppslutning enn det vi klarer å få uttelling for i valg og verving til partiet. Det er mange som er enige med oss i delspørsmål, og som har tillit til oss som dagspolitikere, men det er få som vil slutte opp om vårt helhetssyn og vår strategi.

Valget i 1987 viste dessuten at det er et politisk oppbrudd på gang innfor DNAs omland, et oppbrudd som bl.a. kom til uttrykk gjennom alternativlister som Bylista i Trondheim. Det politiske spranget over til oss er foreløpig for langt for dem som begynner å bryte opp fra DNA.

Dette er reelle problemer som partiet har. Men hvilke konklusjoner trekker vi for partiets kurs framover? Her er det ulike syn.

En mulig løsning på disse problemene er å gjøre partiet mer spiselig for en breiere, radikal opposisjon, ved å legge mer vekt på de sakene der vi har mye støtte, og tone ned de tingene folk synes er rare og vanskelige, som revolusjon, kommunisme etc. Denne løsningen innebærer å omdanne partiet i retning av et bredt, rødt folkeparti. Ei slik løsning har det bl.a. vært argumentert for i leserinnlegg i KK. Men tendensen kommer også til uttrykk på andre måter, for eksempel ved å tone ned partiet og prioritere RV som 'det en først og fremst ønsker å bygge opp og vise fram.

Dette betyr ikke at det nødvendigvis er galt å organisere permanente RV-grupper som en måte å trekke aktivister nærmere bevege-

lsen på, og holde dem i ånde også etter at valgkampen er over. Tvert imot, det kan være svært fornuftig. Spørsmålet er hva som er strategien og tenkninga bak. Dersom strategien (bevisst eller spontant) er at RV skal erstatte partiet, eller at det å bygge RV i stedet for AKP (m-l) blir en måte å omgå de vanskelige og "sære" spørsmåla på, og tone ned den kommunistiske profilen, da er det feil. Men dersom strategien er å organisere RV-aktivister **rundt** AKP, som et første ledd i arbeidet med å få dem inn i partiet, og en samtidig hever **partiprofilen**, stiller det seg annerledes.

Det er to grunner til at det å omdanne partiet i retning av et bredt, rødt folkeparti ikke løser de problemene vi har:

- Denne løsningen gjør det umulig å løse bevegelsens **viktigste** politiske oppgave, ja, den som er hele vår eksistensberettigelse: å representere arbeiderklassens langsiktige, strategiske mål, å slåss for å avsløre kapitalismen som system og propagandere for sosialisme og kommunisme. Arbeiderklassens langsiktige interesser krever også at vi jobber mye med å styrke oss sjøl, med partibygging. Dette kan vi ikke klare dersom vi toner ned den kommunistiske profilen. Problemet i dag er ikke at vi snakker for mye om disse sakene, men at vi snakker for lite om dem. Vi har behov for å **skjerpe** den kommunistiske profilen, ikke tone den ned. Dette betyr også at AKP (m-l) må stå mer fram med politikken vår i kommuner og distrikter. Vi må ha flere offentlige talspersoner som er det i gavnet, ikke bare i navnet. Partiet må ta mål av seg til å fungere som en ledelse for klassekampen lokalt og stå fram med sine standpunkter til

det som skjer.

- Denne løsninga er heller ikke egna til å gripe inn i de politiske motsigelsene som nå utvikler seg i og rundt DNA. Til det trenger vi en mye breiere og dristigere taktikk og frontpolitikk. Vi har behov for å gjennomdiskutere politikken og taktikken vår på dette området, og legge opp til ei taktisk linje som virkelig er i stand til å utdype motsigelsene mellom DNA/LO-ledelsen og arbeidsfolk i Norge. Løsninga med å omdanne partiet i retning av et bredt, rødt folkeparti faller mellom to stoler: Vi fratar oss sjøl muligheten til en klar propaganda for de langsiktige måla våre, samtidig som vi ikke oppnår å utdype klassemotsigelsene i DNA. "Bredt, rødt folkeparti" er verken fugl eller fisk.

Det vi trenger, er **både** fugl og fisk. Det vil si at vi trenger et parti som både har en skarp, kommunistisk profil og legger stor vekt på de langsiktige spørsmåla (partibygging inkludert), og utvikler en brei og dristig taktikk i forhold til motsigelsene i DNA. Kombinasjonen av lav kommunistisk profil og smal taktikk kan i lengden bare føre en vei: til at vi blir et nytt, lite venstresosialdemokratisk parti.

2) Arbeiderinnrettinga til partiet.

Så lenge AKP (m-l) har eksistert, har det vært diskusjoner om arbeiderinnrettinga til partiet. Det er helt nødvendig. Vi er hele tida utsatt for et politisk og ideologisk press fra omgivelsene til å "glemme" arbeiderklassen og snu ryggen til dens interesser og krav. Og spontant vil representanter for andre klasser flyte til topps og ta ledelsen i enhver organisert bevegelse, og prege den med sine tanker og sin politikk.

I dag er dette presset veldig sterkt. Det skjer en storstilt industrirasering i Norge. Viktige deler av det tradisjonelle kjerneproletariatet slåss med ryggen mot veggene for arbeidsplassene sine. Som ledd i borgerskapets offensiv for å omstille norsk økonomi, kommer også en ideologisk offensiv som framstiller særlig det tradisjonelle kjerneproletariatet som unyttige snyltere og en tyngende utgiftspost på statsbudsjettet. I tillegg angripes arbeidsfolk generelt for å være kravstore og uansvarlige. Ideologien om at "vi er alle i samme båt", om "individuell valgfrihet og fleksibilitet" og utvikling av nye former for classesamarbeid bidrar til å bryte ned klassebevisstheten.

Disse tendensene slår også delvis inn i partiet. Over flere år har det foregått en avproletarisering, ved at folk (av ulike grunner) har gått fra industrien og over i andre typer jobber. Vi mangler en langsiktig plan for utbygging i arbeiderklassen. I valgkampen 1987 ble det lagt for lite vekt på en del sentrale arbeiderklassespørsmål, som kampen mot industriraseringa.

Arbeiderundertrykking er et viktig problem i partiet. Denne undertrykkinga er et hinder når det gjelder å møte flere av de store politiske utfordringene vi står overfor. Derfor tengs det et arbeideropprør i partiet. Dette opprøret må ha et program, som tar utgangspunkt i de eksterne kampene vi må føre. Kampen mot arbeiderundertrykkende trekk i partikulturen må knyttes til dette.

På dette punktet er det mye å lære av kvinneopprøret. Kvinnene gjorde opprør mot at partiet, verken i teori eller praksis, hadde gitt kvinnekampen den plassen som rettelig tilkommer den, og at partiet i stor grad opererte som om

arbeiderklassen bare besto av ett kjønn. Kvinnene ville ikke bare gjøre AKP (m-l) til et parti der de kunne trives, men først og fremst påvirke den **politiske linja**: å utforme en revolusjonær kvinnepolitikk som en del av partiets helhetlige strategi, og en arbeiderpolitikk som kunne mobilisere **hele** arbeiderklassens kraft, ikke bare halve. Kampen mot kvinneundertrykkende trekk i partikulturen ble en nødvendig del av jobbinga med å få **programmet** fram. Kvinneundertrykkinga innad var et hinder for å få fram en riktig politikk utad.

Arbeiderklassen i Norge står midt oppe i svære, viktige kamper, og flere vil det bli i tida som kommer. Preges AKP (m-l)s politikk, i teori og praksis, av dette på en slik måte som vi må forlange av et revolusjonært arbeiderparti? Det nødvendige programmet for å møte de politiske utfordringene arbeidsfolk i Norge står overfor, kan ikke utvikles uten arbeiderklassen sjøl som drivkraft. Kampen for et slikt program blir derfor også en kamp for å styrke arbeiderens stilling i partiet, mot arbeiderundertrykkende trekk i partikulturen.

En viktig del av arbeiderundertrykkinga i samfunnet går ut på at arbeidsfolks interessefelt skal innsnevres til noen få, avgrensede områder. Lenin pekte på at siden arbeiderklassen er den ledende klassen, må den interessere seg for alle politiske spørsmål og alt som angår utviklinga av samfunnet, ellers blir den ute av stand til å spille sin historiske rolle. I motsetning til dette har sosialdemokratiet sin linje vært å spre en svært snever oppfatning av hva som er arbeiderpolitikk og hva som er "ordentlige" faglige spørsmål. Dette er et ledd i borgerskapets måte å opprettholde herredømmet sitt på, fordi det bidrar til å hindre at

arbeiderklassen opptrer som sjølstendig kraft i en rekke store, politiske kamper.

Denne sida ved arbeiderundertrykkinga slår også inn i partiet. Den ytrer seg blant annet ved en tendens til å se arbeidet i arbeiderklassen som et sektoransvar for den faglige kaderen. I praksis betyr denne linja at innretting på arbeiderklassen blir identisk med faglig arbeid. Men arbeiderinnretting må prege **alle** de politiske områdene vi jobber på, internasjonalt arbeid, kvinnearbeid, parlamentarisk arbeid, økologi osv. Dersom vi definerer disse områdene som noe som ikke har med innrettinga på arbeiderklassen å gjøre, blir vi også lett fanga av den sosialdemokratiske sneverheten i synet på hva som er "ekte" **faglig** arbeid.

Programmet for arbeideropprøret må rette seg mot denne undertrykkende sneverheten i synet på hva som er arbeiderinnretting og arbeiderklassespørsmål. Det trengs en kamp for å få fram klasseperspektivet i alle viktige spørsmål.

Blant viktige, politiske spørsmål vi må gripe fatt i, er følgende:

- Angrepene på fagbevegelsen, oppsplittinga av arbeiderklassen. Vi trenger å utvikle, ikke bare en forsvarskamp mot forsøkene på å bryte ned den nåværende fagbevegelsen, men også en politikk for å organisere det som er uorganisert, samle det som er splittet (leiararbeidere, organisere den kvinnelige delen av arbeiderklassen som klasse og kjønn osv.) *Jun Vandre*

- Kombinasjonen av rasering av industri og verdier i Norge, og aggressiv imperialisme, internasjonalisering. Hele dette feltet åpner for en arbeiderpolitikk med store perspektiver. Det åpnes for allianser mellom fagbevegelsen, den anti-imperialistiske bevegelsen og

øko-bevegelsen. Hvordan kan vi skape en allianse mellom arbeiderklassen i Norge og de anti-imperialistiske kreftene i den 3. verden, mot det norske borgerskapets forsøk på å styrke seg sjøl som imperialistisk makt ?

- De ideologiske angrepene på arbeiderklassen, nedbrytinga av klassebevisstheten. Å styrke klassebevisstheten må være ei viktig side ved all politikk.

- Behovet for en politikk og taktikk som utnytter motsigelsen mellom DNA/LO-toppen og arbeiderklassen. En viktig del av arbeideropprøret må være å få partiet til å ta dette alvorlig.

- Arbeiderinnretting på økologikampen. Det er snakk om et svært kamppområde av strategisk betydning, som arbeiderklassen må erobre og utforme kampen på sine premisser, ut fra sitt perspektiv. Det må bli en kamp som retter seg mot kapital og klassesamarbeid, men som tar utgangspunkt i arbeidsfolks interesser og ikke forfaller til moralisering over enkeltindivider. Kampen mot nedbrytinga av arbeidsfolks helse på arbeidsplassene må få en sentral plass, og settes i sammenheng med økologi-politikken forøvrig.

- En viktig del av arbeideropprørets program må være å få teorien om de to spissene i arbeiderklassen, og nødvendigheten av en allianse mellom dem, til å prege partiets arbeid, propaganda og agitasjon i praksis. Teorien om de to spissene framhever både det tradisjonelle kjerneproletariatet og den kvinnelige delen av arbeiderklassens politiske betydning. Den gir arbeiderklassen som helhet en enda viktigere plass i samfunnet, og i de kampene som pågår. Den styrker teorien om at arbeiderklassen er den ledende klassen, og viser hvordan dette gjelder over et svært

vidt spekter av områder. Og den skjerper kampen mot LO-ledelsens klassesamarbeidslinje, fordi den også setter kampen mot mannssjåvinismen deres på dagsorden.

- En del av arbeideropprørets program må også være å utvikle ei linje og en praktisk politikk for å organisere den kvinnelige delen av arbeiderklassen som klasse og kjønn, utvikle både klassebevissthet og kvinnebevissthet. Kvinneopprøret har styrka arbeiderinnrettinga til partiet, fordi det har synliggjort kvinnene i arbeiderklassen og stilt oppgava med å utvikle ei særegen politisk linje for å utløse kampkrafta deres.

Det finnes en tendens i partiet til at mannlige medlemmer av kjerneproletariatet retter sin frustrasjon mot kvinneopprøret og angriper det. Det finnes også en tendens til at kvinner retter sin frustrasjon mot "mannfolk med hjelm" og angriper kjerneproletariatet. Dersom det blir sånn at de som hausser opp kjerneproletariatet må gjøre det på bekostning av kvinner og omvendt, er vi ille ute. Det trengs tvert imot en allianse mellom kvinneopprør og arbeideropprør. Begge disse opprørene har felles mål: revolusjon, sosialisme og kommunisme. Et klasseløst samfunn er umulig uten at kvinneundertrykkinga oppheves, og et samfunn uten kvinneundertrykking er umulig uten at klasseundertrykkinga oppheves. Dersom kvinneopprør og arbeideropprør retter seg mot hverandre, er begge dømt til å utvikle feilaktige linjer og mislykkes.

En viktig del av arbeideropprøret må også være å analysere arbeiderundertrykkende trekk i partikulturen og slåss for et indre partiliv på arbeideres premisser. Et ledd i denne kampen kan være å utforme et "bøllekurs" for arbeidere.

3)Motsigelser rundt partiets kvinnepolitikk.

Hovedlinja i partiets kvinnepolitikk er riktig. Det som har skjedd på dette området de siste åra, betyr ei viktig videreutvikling av partiets helhetlige linje.

Det er lite åpen uenighet og motstand mot det som er utvikla på kvinnepolitikens område. Den viktigste kampen står om hvorvidt kvinnepolitikken er en del av vår helhetlige strategi.

Det er en tendens til å se på kvinnepolitikken som noe som hører hjemme i en egen "boks", i stedet for å se at kvinneperspektivet må med på de fleste politiske områder. Det har vært, og er fortsatt, en lang og seig kamp å få kvinnesakene og kvinneperspektivet inn, for eksempel i partiets faglige arbeid og i avisa vår, Klassekampen. Fortsatt er det også mye treighet i partiet når det gjelder å gripe viktige kvinnepolitiske saker når de skjer, "den uendelige rekka av systematiske tilfældigheter" som skyver kvinnesakene ut og vekk. Dette fører til at det ofte kreves svært mye "masearbeid" for å få kvinnesakene fram, noe som fører til alvorlig slitasje på de kamaramene som jobber med kvinnepolitikk, de blir frustrerte og desillusjonerte. Mange kvinner opplever også fortsatt at de behandles som annetterangs medlemmer i partiet. Dette skapar også ideer hos kvinnene om at det ikke nytter å komme noen vei, og skal de få gjort noe nå, må de jobbe uten mannfolka. I flere distrikter er det for eksempel en spontan tendens til at det dannes egne kvinnelag. Kvinnelag kan være en brukbar løsning i bestemte, konkrete situasjoner, hvis de er knytta til at laget skal føre eksternt, kvinnepolitisk kamp. Men som linje for et kommunistisk parti er

det en umulighet. Vi kan ikke organisere oss vekk fra kjønnsmotsigelsen, den må løses politisk. Samtidig er det viktig at kvinnene i partiet har egne fora der kvinnepolitiske linjer og forholda for kvinnene i partiet blir diskutert. I landsmøteperioden er ulike typer kvinnemøter både i DS'er og partidistrikter blitt prøvd ut. Erfaringene med dette må oppsummeres nærmere.

Mange mannfolk setter seg ennå ikke inn i hva partiets kvinnepolitikk går ut på. Dette er et uttrykk for at de ikke ser på dette området som viktig for dem, og ikke skjønner at det er nødvendig å "kunne" dette området for å være politisk på høyden. Disse holdningene er et hinder også for å utvikle den helhetlige linja til partiet. For å kunne arbeide for å styrke AKP (m-l) som arbeiderparti er en f.eks. nødt til å ha kunnskap om begge spisser i arbeiderklassen. Og for å kunne heve den kommunistiske profilen til partiet, må en ha kunnskap om vår analyse av kvinneundertrykkinga og kampen mot den.

I noen tilfeller gjør de seg også opp meninger om hva partiets kvinnepolitikk går ut på, på grunnlag av tilfeldige leserinnlegg i KK. Dermed utvikler de motsigelser til kvinneopprøret basert på fordommer i stedet for kunnskap. Dette svekker enheten i partiet.

Begge kjønn må ta ansvar for at kjønnsmotsigelsen i partiet utvikler seg i riktig retning. I Kjersti Ericssons hovedinnledning til kvinnekonferansen høsten 1986 heter det: "Det er slutt på den tida da mannfolka kunne si: Hit, men ikke lenger får kvinnene gå dersom de skal ha enhet med oss. Nå er den tida kommet da kvinnene sier: Her er den strekkinga dere må tilbakelegge for å få enhet med oss." Også mannfolka må ta et

sjølstendig ansvar for kvinnepolitikken. De må ta initiativer i **praksis**. Det finnes en del bra eksempler på at mannlige kamerater har gjort det, f.eks. det initiativet kameratene i Trondheim tok høsten 1987 til et bredt, tverrpolitisk manneopprop mot strip-tease. Men fortsatt er det i alt for stor grad sånn at kvinnfolka ikke bare må dra lasset, men også mase seg fram. Dette fører til en voldsom slitasje på den kvinnelige kaderen, som både skal lede halvparten av alt partiarbeid på alle områder, drive det særegne kvinnepolitiske arbeidet og leve med den samfunnsmessige kvinneundertrykkinga de møter til daglig.

Det finnes også motsigelser på kvinnepolitikken blant kvinnene i partiet. Noen av disse er:

- Hvor skal en ta utgangspunkt: i kampen mot undertrykkinga innad i partiet, eller i et program for den eksterne kampen? Partiledelsens og kvinneutvalgets linje har vært å ta utgangspunkt i et program for den eksterne kampen, i ei **politisk linje** som en vil at partiet skal slåss for. I kampen for å gjøre den politiske linja til **partiets** program, støter en på kvinneundertrykkende sider ved det indre partilivet, og må ta kampen mot disse sidene som en del av en større helhet. Kampen mot kvinneundertrykkinga innad er en nødvendig del av kampen for å prege partiets linje. I de tilfellene der en ensidig har grepet fatt i kvinneundertrykkinga innad, uten å knytte kampen sammen med et eksternt politisk program, har opprøret lett stagnert eller endt i forvirring og frustrasjon.

- Det finnes også en tendens til å unndra kvinnepolitikken vanlige politiske vurderinger. Noen mener at mannfolk pr. definisjon tar feil når de diskuterer kvinnekamp med

kvinner, og uenighet oppstår. Men like lite som en kommunistisk klassebevissthet vokser opp av fabrikkgolvet, vokser en kommunistisk kvinnebevissthet opp av kjøkkengolvet. Den vokser ut av systematiserte erfaringer, analyse og teori. Kvinner har lettere for å gripe den enn menn, på grunn av sin "samfunnsmessige tilværelse" som kjønn, akkurat som marxismen er mer forståelig for arbeidere enn for borgere. Men det er noe annet. Det hender også at uttrykket "på kvinners premisser" brukes på en magisk eller moralsk måte, som om alt kvinner gjør er uangripelig, fordi det er kvinner som gjør det. Men noe av styrken ved kvinneopprøret i AKP (m-l) ligger nettopp i at det ikke bare har vært et spontant, følelsesmessig opprør (sjøl om det er mye følelser i det), men at det har dreid seg om å utvikle analyse og bevisste, politiske linjer.

- Det er uenigheter i synet på menn. Denne uenigheten har bl.a. kommet til syne i debatten om "potensielle voldtektsforbrytere".

Ei side ved denne debatten er at det for noen blir viktigere hva menn **potensielt** er enn hva de **faktisk** er. Men dersom linja vår er å slåss for å vinne menn i det arbeidende folket i en **allianse** i kampen mot kvinneundertrykkinga, blir det viktig å skille mellom hva menn **potensielt** er og hva de **faktisk** er. Det er viktig om en mann **faktisk** stiller seg på kvinnekampens side, eller om han oppfører seg som en reaksjonær mannssjåvinist. Dersom vi ikke trekker et slikt skille, men sier at "en mann er en mann" uansett hvordan han oppfører seg, blir det meningsløst å slåss for å vinne menn i det arbeidende folket som allierte i kampen mot kvinneundertrykkinga. Det er forståelig at mange kvinner er frustrerte og rasende på mannfolk.

Disse følelsene må det også være mulig å gi uttrykk for, det må menn ha raushet nok til å tåle. Men det bærer helt galt avsted dersom en gjør disse følelsene til **politisk linje**.

For å bidra til å løse kjønnsmotsigelsen, er det viktig med felles diskusjoner mellom ulike miljøer i partiet, og felles politisk praksis i kvinnekampen. Det er et problem at tonen i den eksterne diskusjonen om disse spørsmåla ofte er så hard at den skremmer mange, både kvinner og menn, fra å delta.

Mange er opptatt av det de ser som "overslag" i kvinnekampen. Det er også viktig at det blir ført en politisk diskusjon om ulike linjer på kvinnekampens område, at både menn og kvinner reiser debatt om saker de mener er feil. Men hovedlinja i partiets kvinnepolitikk er helt riktig og har betydd en stor framgang for partiet. Og fortsatt er det slik at "underslaga" (dvs undervurderinga av kvinnepolitikken og kvinnes betydning) er et atskillig større problem enn "overslaga". Kvinneopprøret i partiet må fortsette !

IV. Alternativt forslag til kap.III - fra JAO

AKP-SKUTA - MED KURS MOT SOLNEDGANGEN?

Den norske m-l-bevegelsen så dagens lys i 1967. Etter 20 år: Hva er situasjonen? Medlemstallet har gått jevnt nedover i snart 10 år. Aktiviteten i partiavdelingene er lav, og mange steder nærmest pliktmessig og rituell. Partiet er uten evne til å trekke til seg ungdom. Partiledelsen står uten et politisk senter, og har ytterst få utadvendte og dyktige nasjonale politikere. Partiet har et vell av ideelle og gode politiske målsetninger, men mangelen på delmål og konkrete politiske planer er påfallende. Dogmatikk og stivsinn har gode kår.

På tross av dette greier RV å gjøre et relativt godt valg. Partiet har ofte avgjørende innflytelse når folk er i en kampsituasjon. mange medlemmer gjør en stor innsats i fagforeninger, kvinneor-

ganisasjoner og i andre folkelige sammenslutninger. Partiet har fortsatt mye å bidra med i den offentlige debatten.

Partimodellen har spilt fallitt

AKP er altså et temmelig motsetningsfylt fenomen. Noe er liv laga, noe er døende, for ikke å si dødt. En vandrehistorie forteller historien om politikeren som uttrykte seg slik: "I går sto vi på kanten av stupet, i dag har vi tatt et avgjørende skritt framover!" En nokså god beskrivelse av AKP? En bevegelse i fritt fall....

På et annet sted i beretninga polimiseres det mot det som kalles "bredt, rødt folkeparti". Det er en polemikk som er like bemerkelsesverdig som den er symptomatisk: Bemerkelsesverdig fordi den overser det faktum at situasjonen er stikk

motsatt: Det vi diskuterer er skje-
bnen til et lite, skrumpende kommu-
nistparti.

Symptomatisk fordi den tar ut-
gangspunkt i alle de gamle dogmene
om hvordan en kommunistisk bevegelse
skal se ut - uten ett spørsmåls-
stegn ved den partimodellen og
partiteorien som har preget bevegelsen
i snart 20 år.

"Høyere kommunistisk profil og
dristig taktikk", er medisinen po-
lemikeren foreskriver. En kunne
fristet til å tilføye: Jobb hardere,
selg flere Klassekampen, og
verv flere medlemmer! Problemet er
at denne medisinen har vært brukt
lenge, uten annet synlig resultat
enn at pasienten er blitt dårligere.
Dette med dristig taktikk lyder
som englesang. Men hvem forventer
dristig taktikk, når en ikke engang
tør å satse på medlemsverving til
RV etter valgresultatet i 1987 - i
frykt for at dette vil utkonkurrere
vervinga til partiet? Det er kort og
godt ikke troverdig.

Svært mange av partiets problemer
er knyttet til selve partimodellen.
Dersom AKP-skuta skal fortsette i
denne retninga, står vi bare overfor
seigpining og selvplaging. Da kan vi
like godt styre den inn i solnedgangen
med en gang...

Åke AKPs legalitet - et hovedproblem

Den interne sikkerhetspolitikken
er et av partiets store uløste problemer,
og et område der dogmatikken har
sitt frieste spillerom.

I 15 år har partiet hatt en uttalt
linje for sikkerhetsarbeidet innad.
Samtidig har mangelen på en bevisst
linje for å legalisere partiet nærmest
vært total. Det har bestandig vært
sikkerheta og ikke legaliteten som har
vært problemet!

Spørsmålet om legalisering dreier
seg ikke om å gjøre partiets akti-

vitet lovlig i juridisk forstand. Det
dreier seg om hva som skal til for
å få folk - subjektivt, av fri vilje -
til å anerkjenne partiets politiske
lederskap; til å ville støtte partiet.

I denne perioden har graden av
sikkerhetshysteri variert, men utviklinga
har gått i retning av det bedre.
Dette er mer et resultat av endringer
i virkeligheta har tvunget på partiet,
enn et resultat av ei bevisst politisk
linje, og et oppgjør med gamle feil.
Formelt står partiet for den samme
sikkerhetspolitikk som for ti år siden.
Og derfor finnes det da også en del
partimedlemmer som gremmes over
"utglidningene" de siste åra. Denne
strømninga er en betydelig faktor i
AKP.

Dette er ikke en polemikk mot
ethvert beskyttende tiltak overfor
overvåkning og politisk kartlegging.
Det er en polemikk mot den partikulturen
som har vokst ut av dette; hemmelige
ledelser, innovervendt tenkning,
selvkriminalisering, mistenkeliggjøring,
skader på partidemokratiet, samt en
mengde abrakadabra og fruktesløst
strev.

Mer enn en diskusjon om hvordan
partiet skal beskyttes, trenger vi nå
en debatt om hvordan legaliteten til
partiet skal økes! Kort og godt: Vi
trenger et åpnere parti! Her er det
spørsmål om en ny kvalitet, ikke
flikking.

"Den tredje verdenskrig" - også et spørsmål om partikultur.

Mer enn noe annet enkeltstandpunkt,
har analysen av den tredje verdenskrig
som noe nært forestående, bidratt til
å skape en svært uheldig partikultur
og feilaktig bruk av krefter. Dette er
den viktigste enkeltfaktor for å
forklare vektlegginga av det interne
sikkerhetsarbeidet.

Men denne analysen har også ført til at kommandolinjene i partiet periodevis har hatt mer militært enn sivilisert preg. Ledelsen har hatt store fullmakter og vent seg til med en stil der mange opplysninger holdes utenfor partiorganisasjonen. Et særdeles grovt eksempel kan nevnes: Et lite mindretall i Sentralkomiteen stemte mot eksklusjonene etter konflikten i Klassekampen på slutten av 1984. Flertallet på la mindretallet - ikke bare å forsvare eksklusjonene utad - men også å forsvare dem innad blant medlemmene!

Dette handler om å vingeklippe folk som ikke er enige, om å frata valgte ledere muligheten til å vinne oppslutning blant medlemmene, og om å ta demokratiet fra medlemmene. Ordninga med hemmelige SK-medlemmer forsterker de negative effektene. Den gir behagelig beskyttelse og ansvarsfritak for noen, mens andre dømmes til maktesløshet. La gå at ordninga ble innført med hederlige motiver: Å beskytte ledelsen mot arrestasjon eller likvidering ved en eventuell invasjon eller kupp. I dag er den først og fremst en herskertechnik!

En annen side av krigsanalyse, er bruken av folk, tid og ressurser til å diskutere og forestille seg hvordan en tredje verdenskrig vil arte seg for Norge - nærmest ned til minste geografiske detalj. Disse kreftene kunne vært brukt annerledes, og på en langt mer positiv måte for partiet.

Dette "tunge feltet" i partiets arbeid dreier seg også om virkelighetsoppfatning. Det kan vel ikke utelukkes at slikt gir spillerom for politiske fantasier? Analyse har også ført til sektorisering i politikken, f.eks. i vurderinga av fredsbevegelsen.

For å unngå misforståelser: Dette er ikke en polemikk mot at rivali-

seringa mellom supermaktene kan utløse krig, mot teorien om de "tre verdener", eller for den saks skyld: Mot å diskutere forsvaret av landet ved en invasjon. Det er et måltid som er både sunt og godt, dersom en viser måtehold og ikke spiser det hver dag, som Ingrid Espelid Hovig så treffende uttrykker det.

Partiledelsen - ledelsesfilosofi og oppgaver

Partiets ledelsesfilosofi har mye preg av at partiledelsen skal spille rollen som den strenge, men rettferdige far. Her er vi inne i en god øst-europeisk og patriarkalsk tradisjon. Dette er ikke noe særegent ved dagens ledelse - det er en tradisjon. En skal være ledende på alle områder, der drømmeegenskapene - de verdsatte kriteriene - er teoretisk styrke, ideologisk fasthet, lojalitet og utholdenhet.

Hele utvelgesesprosedyren skjer etter fastsatte kriterier som sikrer at den samme typen ledere går igjen, og fører langt på vei til at de samme personene roterer i stillingene. Dette er svært usunt. Det blir lite igjen av vitalitet, dristighet, kreativitet og dynamikk.

Forandring skjer ved at de samme personene forandrer eller eventuelt tar et oppgjør med sine gamle standpunkt. Sånn har det vært hele tida. Selvfølgelig er det noe naturlig i dette; folk utvikler seg, gjør erfaringer, oppsummerer. Men etter noen år får det et komisk skjær.

Det ligger mye personlig prestisje i gamle kjepphester. Det er helt menneskelig. Men det hindrer forandring; det blir glidende overganger; og det blir halvhjertede oppgjør.

Samtidig er kontrollen med nye ledere, også i ungdomsforbundene, sterk. Slik sikres arverekkefølgen trygt. Still spørsmålet: Hvor mange nye ledere har kommet til i løpet av de siste 8-10 årene? Hvor blir det av lederne i ungdomsforbundene?

Dette forholdet fører til at AKP-skuta seiler med stadig flere lik i lasta, med alle de belastningene dette medfører. Som eksempler kan nevnes sikkerhetspolitikken, verdenskrigsanalysa, og synet på Stalin og Stalin-tida.

Ledelsen blir selvrekutterende, og synet på medlemmene blir deretter; som noe en styrer, nærmest uavhengig av hva de mener. Mengden av utstøttingsmekanismer blir deretter.

Partiets ledelse må først og fremst være en politisk ledelse; bestå av politikere, som er opptatt av å komme ut og markere seg. Dette må være det første, andre og tredje viktigste kriteriet. Dernest må den være dristig, ukonvensjonell og udogmatisk. ledelsen bør byttes ut oftere, gjerne på landsmøter hvert annet år. Og våre ledere må lære seg til å gå - til å bli ferdig med oppgavene - eller gi fra seg oppgavene hvis de ikke makter dem eller gjør alvorlige feil. Bryt opp de gamle strukturene; dagens system er så kvelende, det fostrer etterplappere og stivhet, stivhet og atter stivhet!

Sats på RV!

Etter valget i 1985 mente et mindretall i SK at RVs løse organisasjonsform var en av de santrale årsakene til at RV ikke greide å nå fram ved stortingsvalget. Nå burde RV organiseres som medlemsorganisasjon. Dette ble avvist av flertallet. Møtsigelsene har stått i komiteen siden den gang. Vedtekts-

endringa på RV-landsmøtet var et midlertidig kompromissforslag. Det ble også vedtatt at diskusjonen om RVs framtid skulle føres høsten 1987. Dette vedtaket har i skriven-de stund ikke blitt iverksatt.

Valget i 1987 ga framgang, også i forhold til 1983. Men dette er ikke noen garanti for at stortingsvalget i 1989 vil gjøre det. Det er en stor feil at det gode valgresultatet i 1987 ikke ble fulgt opp med ei storstilt verving av medlemmer til RV. 3-4000 medlemmer burde vært innenfor rekkevidde dersom partiet virkelig hadde satset, men denne sjansen lot partiledelsen renne ut av hendene - for å kunne konsentrere seg om en halvhjertet og heller resultatløs vervekampanje til partiet - en kampanje som ikke varslar noe kvalitativt nytt.

Bylista i Trondheim viser at politisk oppbrudd fra f.eks. DNA går i andre retninger enn mot oss. Hva når dette "oppbruddet" begynner å organisere seg. Da er det en politisk dødsdom å stå der uten tilbud som organisatorisk alternativ!

RV må organiseres som en medlemsorganisasjon med individuelt medlemsskap, med valgte ledelser fra topp til bunn. Vil en ha RV som et skikkelig alternativ, må en også gi medlemmene fulle rettigheter og full kontroll. Hva er så farlig med det? dersom en mener at "massene er de virkelige heltene" - hvorfor ikke la dem korrigere partiet gjennom sine standpunkt, stemmegiving, personvalg, reaksjoner og hva det måtte være. En slik modell gjør det ikke mulig å styre på den gamle måten. Flott!

Det parlamentariske arbeidet må prioriteres på topp

Lokalvalg er det vi henter mest uttelling på. Svært mange av repre-

sentantene er dyktige og høyt respektert lokalt. Men mange steder får de et høyrestempel - de er en slags "sekunda vare". Dette uttrykker ei feil analyse av det parlamentariske arbeidet.

En kan stille problemet slik: Hvorfor er det så veldig viktig å bli briljante i å utføre jobben i kommunestyret, når vi egentlig vil ha det avskaffa. Erfaringene viser vel at vi dummer oss helt ut når forakt for kommunestyret blir vårt viktigste aktivum?

Er det så sikkert at vi vil avskaffe eller "jage fra hverandre" kommunestyrene etter den sosialistiske revolusjonen? Dette rimer dårlig med programpunktene om folkevalgte forsamlinger og flerpartisystem under sosialismen. Hva skal vi i tilfelle stille i stedet? Vel har kommunestyrer og fylkesting sine klare begrensninger, men selv den mest ihuga anti-parlamentariker må innse at det neppe blir "revolusjonære tilstander" uten at alle veier er utprøvd - herunder et seriøst arbeid i de lokale folkevalgte forsamlingene.

Det parlamentariske arbeidet må prioriteres på topp. Dette dreier seg ikke om å legge ned det utenomparlamentariske arbeidet, men om å gi det et samlende politisk uttrykk. Det dreier seg også om å legge stor vekt på å utvikle lokale standpunkt, og vise skikkelig interesse for sakene til folk - også de små sakene. Dette er politikk, langt mer effektivt enn aksjonukestilen, der saker skal markedsføres uavhengig av hva folk er opptatt av og hva folk mener.

Maktvegning

Hvordan ser vi på å ha makt i

kommunestyrene. Den rådende oppfatning er slik: Vi ønsker ikke makt - enten fordi vi mener at disse organene ikke har noen makt, eller fordi vi besudler hendene våre dersom vi kommer i maktposisjoner.

Men våre representanter har makt, med mindre de bevisst stiller seg helt utafør. De sitter i råd og utvalg der de er med på å bestemme over en masse folk. Oslo kommune har 60 000 ansatte, i Tromsø er tallet 2 500. Kommunestyrene er ikke bare viktige sandpåstrøingsorganer. De avgjør en masse saker som er viktige for folk; til og med liv og død, f.eks. innenfor eldreomsorgen.

Er det ikke viktigere med en masse RVer i utvalgene enn at de fylles opp med folk vi fører valgkamp mot? Dette gjelder selvsagt også ordførerjobben.

Et forretningsmessig standpunkt

Disse tankene blir sikkert møtt med en beskjed om at de er "likvidatoriske" i synet på partiet. Det er forsåvidt helt greitt. Fra en moralsk og sosial synsvinkel er standpunktene selvsagt "tvilsomme og forkastelige". Men det er på høy tid at vi betrakter partiet forretningsmessig. Er det dette vi vil ha? Bør vi ikke gjøre oss ferdig med alt fruktesløst strev?

Sett forretningsmessig, virker det - både spontant og bevisst - som RV er liv laga. Altså en hest å satse på. Om m-l-bevegelsen i Norge skal ha noe liv i framtida, er framtidas organisasjon antakelig mer lik RV enn det AKP vi har i dag.

Oslo 18.desember 1987
Jahn Arne Olsen

V. Behandlinga i partiet

- 1) SK ber om at alle avdelinger tar særskilt for seg sluttkapitlet **"Viktige motsigelser rundt partiets kurs framover"**.

Ellers står avdelingene fritt til å konsentrere seg om de saker de selv mener er viktigst, og har spesielle synspunkter på.

- 2) Alle avdelinger skal sende inn en rapport om behandlinga, med evt. vedtak og kommentarer som de vil ha lagt fram for SK og landsmøtet.

Også enkeltmedlemmer kan sende inn kommentarer.

Rapportfrist: inn til DS innen 1.juni

BERETNING FRA
SENTRALKOMITEEN
I AKP (m-l)
TIL PARTIET 1981

**BERETNING FRA
SENTRALKOMITEEN
I AKP(m-l)**

TIL LANDSMØTET 1988